

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

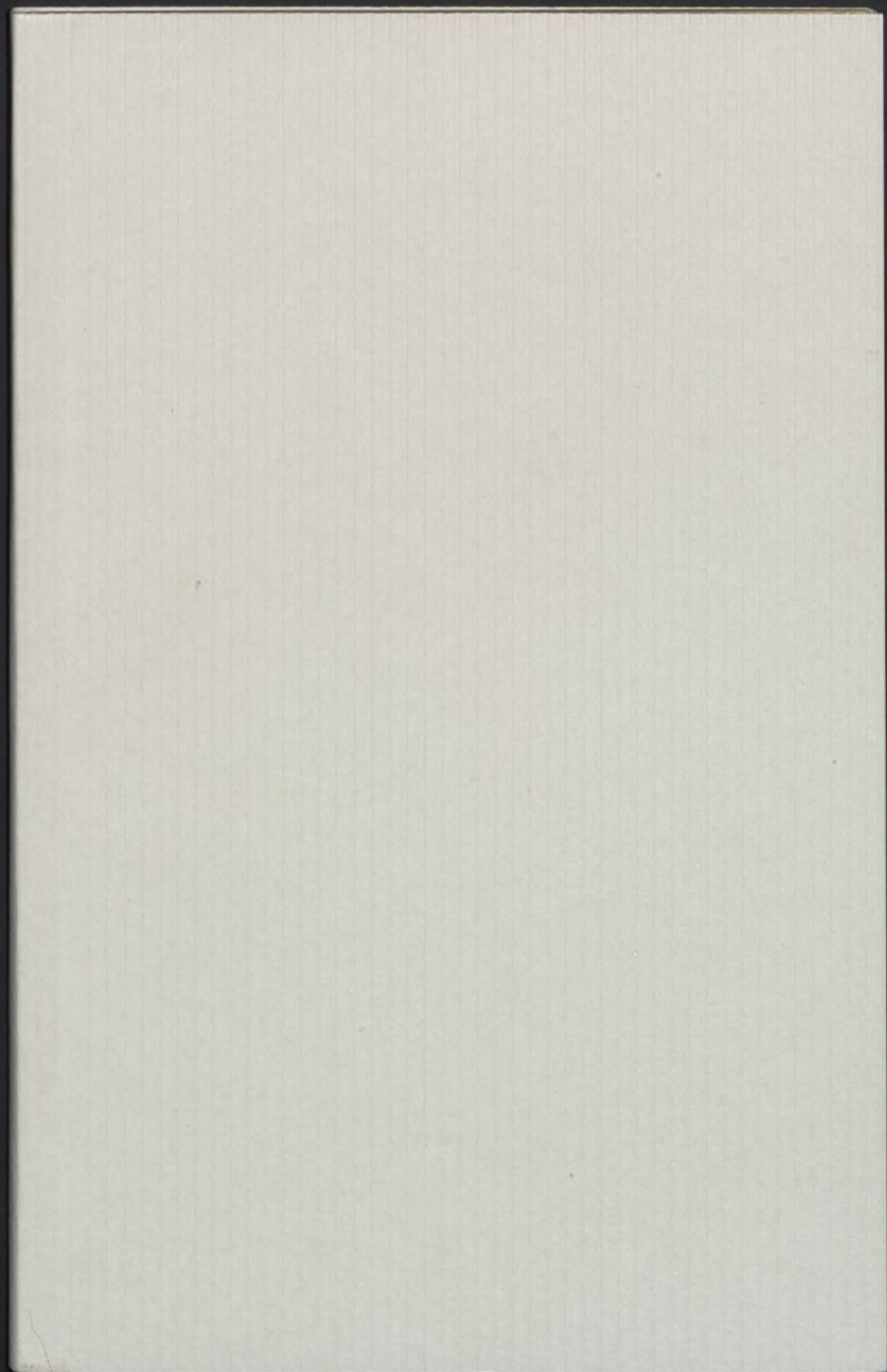
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(B. 11) Com-
S. 1.
Dram.

LOOSTRÖMS OPERATEXT-BIBLIOTEK

N:o 7.

GRANADAS DOTTER

ROMANTISK OPERA I TRE AKTER

AF

HENRIK CHRISTIERNSSON

MUSIKEN

AF

IVAR HALLSTRÖM

STOCKHOLM

LOOSTRÖM & KOMP:S FÖRLAG.

Pris 75 öre.

GRAY'S DOTTEN

GRANADAS DOTTER

ROMANTISK OPERA I TRE AKTER

AF

HENRIK CHRISTIERNSSON

MUSIKEN

AF

IVAR HALLSTRÖM

STOCKHOLM
LOOSTRÖM & KOMP:S FÖRLAG.

STOCKHOLM
ISAAC MARCUS' BOKTR.-ARTIFERLAG
1892.

PERSONERNA.

FILIP, konung af Spanien.

ELEONORA, hans dotter.

RUYZ DE ALARCON, ung adelsman.

JACINTA.

SANCHICA, hennes tant.

MATEO, dagdrifvare och ciceron.

PEDRILLO PEDRUGA, anförare för konungens musikanter.

FREDEGONDA, duenna.

DON ALONZO. } Hofmän.

DON MIGUEL. }

DON JOSÉ. }

DONNA ISABELLA. } Hofdamer.

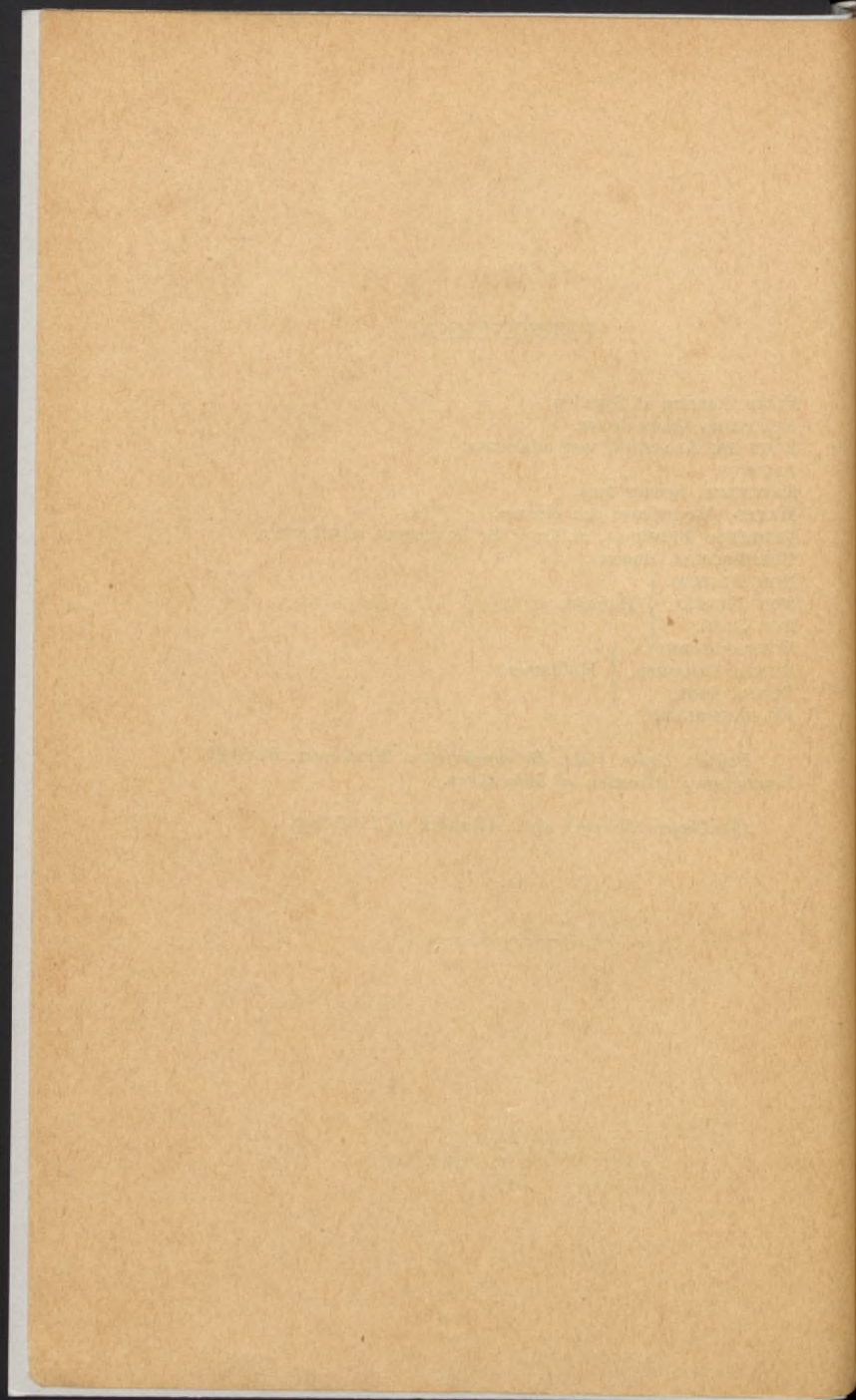
DONNA DOLORES. }

DONNA INEZ. }

EN BANDOLERO.

*Hoffolk. Pager. Vakt. Mulåsnedrivare. Musikanter. Bondfolk.
Innevånare i Alhambra af båda könen.*

Handlingen tilldrager sig i Alhambra på 1500-talet.

Första akten.

En dalsänkning vid yttre ringmuren till Alhambra. Ett till hälften förfallet moriskt torn till venster, i hvars undervåning finnes en dörr med trappa och något högre upp ett fönster. I fonden berg, mellan hvilka en väg slingrar sig fram, dold för åskådaren af nästan manshöga klippblock. På framscenen till höger invid bergväggen en morisk marmorfontän med sorlande vatten. Tornet omgifves af trädgårdsanläggningar med klängväxter, rosor, myrten o. s. v. I fonden synes Sierra Nevadas snöbeläckta toppar, belysta af morgonglöd.

Första scenen.

KÖR af MULÅSNEDRIFVARE utanföre till höger.
Sedan MATEO och SANCHICA.

Kör.

Hej, hej, ho! Öfver stigen lång
Du kommer till målet en gång.
Hej, Hej!

EN MULÅSNEDRIFVARE.

El Chico, den mohrerkingen,
Granadas beherrskare var;
Hans boning uppe bland bergen
Står kvar ifrån forna dar.

Kör.

Hej! Gå på!
(Mateo och Sanchica komma från tornet.)

MATEO (*i trasig drägt, men med stolt hållning*).
 Farväl, Senora Sanchica! Må helgonen skydda er!
 SANCHICA. Farväl, Mateo! (*lyssnar*) Hvad är det?

Kör (*närmare*).

Hej, hej! Gå på! Öfver stigen lång
 Du kommer till målet en gång.
 Hej! Gå på!

MATEO. Det är mulåsnedrifvare med varor till slottet.

(*Mulåsnedrifvarne synas uppe bland bergen. Deras åsnor äro tungt lastade. Beväpnade soldater följa tåget. Klippblocken vid vägen hindra åskådaren att se mera än hufvud och rygg af djuren, samt öfver kroppen af deras förare, som drifva dem fram under rop och piskslängar.*)

SANCHICA. De ha stark betäckning de sednaste dagarne!

MATEO. Jojo men . . . de föra dyrbart gods. Det är flera hundra år sedan någon kung gästade Alhambra, och der behöfves litet af hvarje, för att spanska hofvet skall kunna trifvas. Det är allt af nöden, att soldaterna äro på sin vakt, annars lägga röfvare i bergen beslag på de godbitar, som äro bestämda för de furstliga högheterna.

MULÅSNEDRIFVAREN (*på scenen*).

Vid Darros vatten man hörde
 De otrognes väktarehorn —
 Från spetsen, der heliga korset
 Nu blänker, af Comares torn.

Kör (*på afstånd*).

Hej! Gå på!

SANCHICA (som samtalat med Mateo går till dörren af tornet). Jacinta! Kom ihåg hvad jag sagt!

JACINTA (utanför). Ja, tia Sanchica.

MATEO (beträktar Jacinta genom den öppna dörren). Dios! Hvad hon är vacker! Granadas himmel har ej stjernor, som kunna täfla med Jacintas ögon!

SANCHICA. Ni skämmer bort henne! Hon får höra smicker bittida och sent.

MATEO. Jag smickrar intel! Se bara på henne derinne! (Sanchica ger honom tecken att tåga.) Ja, jag säger ingenting; jag går min väg. Solen börjar stiga, och jag har stämt möte vid Plaza de los Algibes med några af hofvets herrar och damer, för att visa dem märkvärdigheterna på platsen.

SANCHICA. Det bör inbringa er icke så litet, Mateo.

MATEO. Helgonen vare prisade! Jag hoppas att inte på länge behöfva sakna lök, olja, sallad eller frukter; det är allt hvad kroppen behöfver.

SANCHICA. Jag går i messan. Jacinta får hålla sig inom hus, medan jag är borta, så att ingen får se henne.

MATEO. Hvarför det?

SANCHICA. Hofvets kavaljerer svärma ju omkring som hökar öfverallt. De kunde lätt få sigte på henne.

MATEO. Äro de då så farliga, tror ni?

SANCHICA. Sådana herrar bör man alltid gå ur vägen för. De hviska kärlekssnack i flickornas öron, och, sedan de förvridit hufvudet på dem . . . vipps äro de sin kos och låta aldrig se sig mera.

MATEO. Det är inte lätt att bevaka en vacker flicka. Förr eller sednare blir hon alltid fast.

SANCHICA. Himlen bevare min Nina, att lära känna kärleken! Den är orsak till minst hälften af den arma mensklighetens olyckor!

JACINTA. De der orden känner jag igen! Så talar den gamla Eben Bonabben i den moriska legen-

den om »kärlekens pilgrim». Han säger också: »kärleken är *ens* plåga, *tvennes* lycka, *trennes* kif och strid; i den ligger ungdomens berusande fröjd, ålderdomens stilla lycka. Det gäller endast att träffa den rätta.»

SANCHICA. Mateo, ni proppar flickans hjerna så full af de otrognes gamla sagor att hon till sist blir förryckt. Den rätte, den rätte! Så der talar hon också.

MATEO. Säg intet ondt om de gamle mohrerna, de äro ju edra förfäder!

SANCHICA. Det är dumt snack! Vi hafva, den heliga jungfrun vare lofvad, varit goda kristna så långt tillbaka, som vårt stamträd utvisar. Gud förlåte mig, som står och lyssnar till ert ogudaktiga prat. Jag kommer för sent i messan, och det är er skuld! Farväl! (*Sanchica går till höger.*)

MATEO. Farväl! (*Han går i fonden till venster.*)

Man hör på afstånd 3:dje versen af mulåsnedrifvarens sång.

Der uppgick i Spaniens rike
En skimrande dager ljus —
Profetens son blef förjagad,
Hans välde sjönk uti grus.

Tredje scenen.

ISABELLA. DOLORES. INEZ. MIGUEL. JOSÉ.

MATEO (*inkomma efter sången från fonden till venster, skrattande och pratande*) sedan ALONZO.

MATEO. Den här vägen, om det behagar deras högvälborenheter.

JOSÉ. En herrlig, sval och skuggrik plats, min sann!

MIGUEL. Du vet att föra oss, min värde Mateo; det vill jag bekänna. (*De stiga ned.*)

MATEO. Jag är väl bekant med trakten . . . En son af Alhambra.

INEZ (*leende*). Afkomling af de gamla mohrerna, kauhända?

MATEO (*liftigt*). Vid San Jago, nej, senora! I mina ådror rinner hvarken judars eller mohrers blod! Mateo Ximenes är en äkta spanjor!

MIGUEL (*skämtsamt*). Du härstammar måhända från den store kardinalen med samma namn?

MATEO (*med värdighet*). Det är möjligt, senor.

DOLORES. Hvar ha vi gjort af vår ädle Don Alonzo?

JOSÉ. Han blef efter. Jag såg honom sträcka ut sin lata lekamen på en klippa och torka svetten ur pannan.

ISABELLA. Om vi skulle ropa honom?

MIGUEL. Behöfs inte. Der ser jag honom komma. (*De ha slagit sig ner på klippstycken och bänkar omkring fontänen.*)

Sextett.

ALONZO (*i fonden*).

Bland dessa klippor hur man jägtar!

Jag längre ej förmår

Att följa deras spår!

(*Mateo hjälper honom ner.*)

INEZ (*går till honom*).

Är här ej skönt? Hvad svala fläktar!

Ni värdet ej förstår,

Utaf Granadas vår.

JOSÉ (*fram på andra sidan*).

När kroppen grundligt fått till bästa,

Och makligt hvila kan —

Då njuter äfven han! —

ISABELLA. Den stund han tager sin siesta!

ISABELLA. Ack, stackars, stackars man!

MIGUEL. Han lider grymt, minsann!

(*De skratta. Alonxo går åt sidan.*)

INEZ. ISABELLA. DOLORES. JOSÉ. MIGUEL.

{ Prat och sqvaller och kabaler,
Tissel, tassel och skandaler
Skänka åt hans ädla lif
Njutning, vinst och tidsfördrif!

ALONZO.

{ Deras qvickhets kapitaler
Myntas städse i kabaler;
Drift är deras tidsfördrif --- —
Don Alonzo, vaken blif!

ISABELLA.

Hur kan ni öfver möda klaga,

Då till min kavaljer

Jag täckts att välja er?

ALONZO.

Senora, ack, att er behaga,

Jag offrar glad mitt lif!

INEZ.

För långt ert skryt ej drif!

MIGUEL (*till Isabella*).

Hans ömhet ni på prof bör sätta.

DOLORES.

Från klippan der befall,

Att han sig störta skall!

JOSÉ.

Att efterverlden må berätta,
Hur för sin kärleks skull — —

MIGUEL.

Han sänktes ner i mull!

JOSÉ (*med komisk högtidlighet*).

Uppå den höga sarkofag af sten,
Som gömmer Don Alonzos ädla ben,
Den häpne vandrarn kanske läsa får:
»Han större var än Cid Campeador».

ALONZO.

Senor!

ISABELLA.

Var lugn! Jag fordrar ej af eder,
Att nu ni offra skall ert dyra jag!
Det blefve för vår Kung ett grufligt slag,
Den ni med råd och dåd så mycken fröjd bereder!

INEZ. ISABELLA. DOLORES. JOSÉ. MIGUEL.

{ Prat och sqvaller och kabaler,
Tissel, tassel och skandaler
Skänka åt hans ädla lif
Njutning, vinst och tidsfördrif!

ALONZO.

{ Deras qvickhets kapitaler
Myntas städse i kabaler!
Drift är deras tidsfördrif —
Don Alonzo, vaken blif!

ALONZO. Dagen börjar bli het; det är hög tid
att vända tillbaka till slottet. Inte sant?

JOSÉ. Tvärtom! Här mår man förträffligt!

DOLORES. Har ni nånsin sett ett mera hänfö-
rande ställe?

ALONZO. Ett ugglenäste!

ISABELLA. Ni är utan all poesi, Don Alonso!

ALONZO. Misstag, senora! Jag är poetisk från hufvud till fotabjället. Det ligger i släkten. Äfven jag har skrivit dikter.

INEZ. Verkligen?

ALONZO. Så sant jag är Alonso Perez, Juan, Lope di Cordova! Jag har grundligt studerat Enrique de Aragon's »Arte de trobar» och öfriga poetiska lärdomsregler, utgifna af »Conscitorio della gaya ciencia» i Barcelona. Jag har skrivit mångfaldiga canciones, bayles, romances, letrillas och vilancicos.

JOSÉ. Vill ni inte förkorta tiden för oss och citera några af edra odödliga mästerverk?

ALONZO. Nej!

ISABELLA. Jag ber er derom!

INEZ och DOLORES. Vi också!

MIGUEL. Ni kan inte vara nog oridderlig, Don Alonso, att vägra en bön af hofvets skönaste och mest älskvärda damer!

ALONZO. Nåväl då! För er skull vill jag läsa upp en cancion, som rann mig i sinnet, då vi för några dagar sedan gjorde vårt intåg i det här gamla fallfärdiga slottet.

ALLA. Låt höra! Låt höra!

ALONZO (*eftersinnande*).

»Öfver öde Vivarambla
Upp mot slottet kungen skrider;
Nädens sol sig herrligt sprider
Öfver skräpiga Albambra.»

»Spanska hofvets sköna rosor,
Ej som harems döttrar fräcka,
Rara, rodnande och täcka
Möta här på alla kosor.

När ur knoppen fram de spricka,

Väl dig akta, att dem bryta,
 Det kan fröjd i smärta byta —
 De ej dofta blott — — de sticka.»

(*Alla vecla blickar af hemligt förstånd och under-
 stundom höres ett qväfdt skratt.*)

JOSÉ. Förträffligt, Don Alonzo!

MIGUEL. »Hofvets rosor» och »alla kosor» —
 sublimt!

JOSÉ. Nå, än den försåtliga pilen, han slungade
 mot harems döttrar, då! — — Märkte ni den?

DOLORES. Makalös!

INEZ. Ack ja!

MIGUEL. Den epigramatiska udden i slutet öfver-
 träffar dock allt!

ISABELLA (*smyger sin arm under Alonzos*). Min
 ädle sångare! Min trubadur!

ALONZO (*hviskande*). Ni är således nöjd, senora?

ISABELLA. Om jag är nöjd? Mer än jag kan
 beskrifva!

(*Man hör klangen af en luta.*)

INEZ. Hvad är det?

DOLORES, Hvilken sällsam klang!

JOSÉ. Den tycks komma från tornet der!

MATEO. Alldeles, senor! Intet instrument i verl-
 den har ett sådant välljud! Det är den mohriska
 prinsessans silfverluta.

ALONZO (*hüpen*). Hvasa? Kommer du nu fram
 med någon af dina sagor igen?

ISABELLA. Är ni rädd, min riddare?

ALONZO. Rädd?... Visst intel... Jag blir
 bara förargad, hvar gång den der karlen upplåter
 sin mun. Det finns inte ett torn, inte en klippta,
 springbrunn, dal eller höjd, som han inte har någon
 mer eller mindre underbar historia att förtälja om.

DOLORES. Mateo berättar så väl. Han är en
 slags skald, äfven han.

ALONZO. En storljugare är han.

MATEO. Jag kan sätta min själ i pant på att mina berättelser äro sanna. De ha gått från far till son bland oss sedan urminnes tid.

ALONZO. Här måtte ha funnits en talrik samling hedersmän i alla tider?

JOSÉ. (*Lutan höres åter.*) Ni darrar, bara ni hör den underbara lutan! Det är sannolikt någon gammal afiden mohr, som trakterar den så väl?

MATEO. Nej, det är en ung flicka, vid lika fullt lif, som ni och jag. Lutan har gått i arf inom hennes släkt.

INEZ. Hur kom den från början i dess ego? Berätta!

MATEO. För många år sedan — mohrernas välde var då för länge sedan brutet — bodde här en af förfädren till dem, som nu lefva och vistas der i tornet. Han hade en skön dotter, hvilken plågades af en olycklig kärlek, och som om qvällarne brukade sitta invid fontänen, der vi nu befinna oss, och gifva luft åt den sorg, som tärde henne. Det finns en sång om Jacinta — så hette flickan — vill ni höra den? (*De gifva ett jakande tecken.*)

Aria och Melodram.

Solen sjunker sakta fjerran,
Färgar bergets toppar röda:
Vilda, mäktiga Sierran
Högre, högre synes glöda.
Skuggor öfver Darros vatten
Och dess lundar snart sig sänka,
Svagt fontänens strålar blänka,
Der Jacinta bidar natten.
Osedd här hon kan af alla
Smärtans heta tårar fälla;
Ned i Mohrens svala källa
Tunga, strida droppar falla.

Hastigt ett buller hörs tystnaden bryta —
 Sjudande höjer sig vattnets yta —
 Skummande bubblor komma och fara,
 Skimrande blixtar tändas klara.
 Lekande houris, underbara,
 Sjungande nalkas, en brokig skara.
 Sist ur djupet, som plötsligt väckt,
 Stiger en qvinna i mohrisk drägt.
 Sorgsen sitt sköna anlet hon sänker —
 Sväfvande blicken fuktig blänker —
 Rösten darrar, vek och öm,
 Vakna hon tyckes ur qvalfull dröm.
 »Säg, du barn af dödligheten,
 Hvarför störa dina suckar
 Nattens stillhet? Hvarför falla
 Dina tårar i min källa?»
 Så Jacinta henne svarte:
 »Öfver menskors svek jag sörjer,
 Och mitt eget hårda ödel!»
 Men den andra talte åter:
 »Fatta mod, din sorg skall stillas.
 Jag en tjenst vill dig bevisa,
 Om du först vill tjena mig.
 Se i mig en ung prinsessa,
 Älskad af en kristen furste.
 I mitt hjerta var jag kristen,
 Men mitt mod var svagt och bräckligt.
 När jag honom skulle följa,
 Flyende till andra länder,
 Grep mig tvekan, och jag dröjde,
 Tills för sent det blef. Ack därför
 Fängsla här mig onda makter,
 Tills en kristen mig befriar.
 Vill du det, så stänk från källan
 Några droppar på min hjessa —
 Dopet gif mig till din tro —
 Sedan får min ande ro.»

Flickan gjorde så — och stilla
 Flydde samma stund gestalten,
 Löst liksom i luftig dimma!
 Häpen länge stod Jacinta; — —
 Först, när ändtligt morgonrodnan
 Börjar breda ut sitt skimmer,
 Varsnar hon en silfverluta,
 Konstrikt formad, vid fontänen,
 Lemnad qvar af den försvunna —
 Undrande hon låter ljuda
 Strängarne på instrumentet —
 Se, då ljusnar firmamentet,
 Lifvets krafter högre sjuda!
 Sorgen i dess hjerta släckes,
 Söfda hoppet återväckes;
 Lutans toner höras strömma,
 Starka, mäktiga och ömma!
 Rikt af morgonglans begjuten,
 Ser Jacinta mot det höga,
 Med en stråle i sitt öga,
 Och sin skatt mot hjertat slutet!

JOSÉ. Bravo, Mateo!

ALLA. Bravo, bravo!

DOLORES. Du berättar som en arabisk sago-
 förtäljare!

MIGUEL. Till och med vår ädle skald, Don
 Alonzo, sitter stum af beundran!

ALONZO. Misstag — — jag gäspar af ledsnad!

INEZ. Ni är afundsjuk — tillstå det!

ALONZO. Ett sådant skämt... senora...

ISABELLA. Hvem är arftagaren till det märk-
 värdiga instrumentet, som botade Jacintas kärleks-
 sorg?

MATEO. Den vackraste flickan i hela Granada.
 Hon heter också Jacinta.

JOSÉ. Och bor der inne?

MATEO. Ja, sēnor. Ni skulle hōra henne sjunga!
Det smälter hjertat i bröstet på en!

MIGUEL. Du gör mig, vid Gud, nyfiken. Låt oss se den underbara varelsen. (*Han tager ett steg mot tornet.*)

MATEO. Omöjligt, sēnor. Hon får ej visa sig för främlingar. Ni skulle inte slippa in.

MIGUEL. Men... (*man hör ett aflägsset kanonskott.*)

ALONZO. Hör... Hans Maj:t börjar sin mottagning. Låt oss skynda.

JOSE. Det är sant. Vi ha ingen tid att förlora.

ALONZO (*afsides*). Den som väl vore tillbaka i vårt skōna Madrid! Jag känner mig inte lugn i den här förhexade provinsen!

(*De gå, ifrigt samtalande i fonden till venster.*)

Femte scenen.

JACINTA (*från tornet*).

Jag hörde ljud af skratt och glada röster —

(*Hon går ner och ser uppåt bergen.*)

Ett sällskap utaf hofvets unga damer

Och deras kavaljerer? Ja, helt visst,

Mateo följer dem.

(*Hon går några steg fram.*)

Jag vet ej rätt, hvad som i dag går åt mig.

En längtan aningsfull, en inre oro

Mig hindrar att min tanke sysselsätta

Med något nyttigt — — och der inne

Blef det så qvaft!

(*Hon knäpper några slag på lutan och gnolar tankfull.*)

(*Följande sång är ett fragment af en gammal spansk romans, utgifven tillsammans med flera andra år 1549 af Pedro Flores.*)

»Och bannande Miguela
Till lilla Juana sad';
Men orden, som hon talte,
Ej gjorde den lilla glad.»

»Liksom ett barn du lekte
Ej länge sedan ännu;
Nu mer än andra flickor
Du pyntar ut dig, du.»

»Du är förälskad...» (*afbryter sången.*)
Förälskad?
Hvad klang i detta ord!
Mitt hjerta det får att klappa,
Ett skönare fanns ej på jord!
(*Hon återtager drömmande.*)

»Du är förälskad, sägs det,
Det syns ock dag för dag;
Om mor får veta sådant,
Då blir det annat slag.»

»Hon spikar våra fönster,
Hon stänger till vår dörr,
Till lustighet och dansar
Vi få ej lof som förr.»

»Då ren, som liten flicka
Du är för kärlek svag,
Säg, hvad skall slutet varda,
När du blir stor en dag?»

För kärlek jemt de äldre strängt oss varna...
Hur kan det komma sig? Jag ej förstår...
»Att älska, är att lefva»... sjunger skalden...
Har han ej rätt? (*med en suck*) Jag fåfängt spörja får!
Förälskad ville jag blifva,
Som ingen det varit har —

Mig helt åt en annan gifva,
 Som kunde för mig beskrifva,
 Hvad gåtan innebar!
 En stig ifrån bergen leder
 Till dalens soliga vår,
 På den skall komma hit neder
 Den namnlöse jag tillbeder,
 Som älska, älska jag får!
 Hvem är du? Hvar är du? Jag längtat
 Så länge ren efter dig —
 Har suckat, brunnit och trängtat!
 Du dyrkade, kom till mig! —
 Hvad drömmer jag? Hur mina tankar fara.

(Hon går upp till fontänen, kastar sig på en bänk och stödjer hufvudet mot händerna.)

När jag blir ensam, händer det ibland! . . .
 Hvad är som sätter så mitt blod i brand?
 Det kan mig ingen, ingen rätt förklara!

(Hon sträcker ut handen, fattar en skål, som står vid källan, och dricker långsamt.)

I skuggan här det är så skönt att dröja . . .

Mig vattnets kyla ljuflig svalka ger,
 Citronens grenar hviskande sig böja
 För vindens fläktar kring mitt hufvud ner!

(Hennes hufvud sjunker småningom mot bänken och hon slumrar in.)

Sjette scenen.

JACINTA *(slumrande)*. *(I drömmen.)* DEN
 MOHRISKA PRINSESSAN och
 FONTÄNENS ANDAR.

(Scenen blir hastigt mörk. Kring fontänen sväfva lätta gestalter i fantastiska drögter under dans omkring. Sedan detta fortsatt en stund, börjar vattnet

i fontänen att sjuda och kasta strålar högt i luften. Slutligen stiger en qvinlig gestalt, klädd i rikt smyckad mohrisk drägt, upp derur. De dansande sluta sig i grupp kring henne och det hela belyses af ett bländande ljus.

Kör (*under dans*).

Dallrande välljud,
Sväfven sakta
På luftens vågor
Kring dal och lund.
Rodnande rosor,
Vällukt skänken
Ungmö'n, som slumrar
I ljuflig blund!

DEN MOHRISKA PRINSESSAN

Du varma, älskande hjerta,
Den saliga stund är när,
Då kärlekens fröjd och smärta
Du ändtligen känna lär.
Nu brista de tryckande banden,
Och gåtan sin lösning får:
När upp ditt öga du slår,
Med silfverlutan i handen
Den rätte framför dig står!

Kör.

Dallrande välljud, etc. etc.

(Synen försvinner och scenen upplyses på nytt.)

Sjunde scenen.

JACINTA. RUYZ DE ALARCON.

(Ruyz kommer från höger i fonden. Han stannar och ser sig glatt öfverraskad omkring. Derefter stiger han ned på scenen.)

RUYZ.

En herrlig liten vrå... så tyst och stilla...
 Hvem kan väl vistas här? I detta torn,
 Hvem kan väl bo? Rätt afundsvärd i sanning
 Jag finner den, som sådant paradís
 Får kalla sitt!

(Han får syn på Jacintas luta, som hon hängt på ledstången till trappan).

Ett sällsamt instrument!

Jag aldrig sådant sett...

(Han tager lutan.)

Hvems kan det vara?

Skall jag väl våga?... Ingen synes till...

Hur det kan ljuda, jag försöka vill!

(Han spelar på lutan.)

Hör, hvilken klang! Hvad toner underbara!

(Han spelar fortfarande. Jacinta vaknar. Hon lyssnar till ljudet af lutan, stiger häpen upp och går sakta fram några steg. Slutligen får hon se Ruyz, som, utan att märka henne, fortfar att spela. Hon stannar häftigt.)

JACINTA *(med stark rörelse.)*

Du hel'ga jungfru... drömde jag ej om
 En syn som denna?... Drömmer jag ännu?...
 Nej... och ändå... jag tyckte någon kom
 Till mig... Ack! allt jag minnes ju:

(Hon eftersinnar och upprepar sakta.)

»När upp ditt öga du slår,
 Med silfverlutan i handen
 Den rätte framför dig står»...
 Den rätte? — — — Han!

RUYZ *(vänder sig om vid hennes utrop).*

Hvad är det? Hvilken syn!

Är det en ande, stigen ned från skyn?!
 Hvem är väl denna sköna flicka?
 En Peri, som sin vinge gömt?
 Kan så ett jordiskt väsen blicka?
 Har ödet hit mig velat skicka,
 Att se det högsta någon dödlig drömt?

JACINTA.

Jag honom sett, han står helt nära!
 Af bäfvan mina pulsar slå . . .
 Skall denna stund åt mig beskära
 Allt hvad mitt hjerta kan begära?
 Jag kan ej fatta det, ej tro derpå!

RUYZ (*närmar sig*).

Låt mig ett ord från edra läppar höra!

JACINTA (*afsides*).

Min blick från jorden jag ej lyfta kan!

RUYZ.

Ej någon mäktat så mitt hjerta röra!

JACINTA (*afsides*).

Jag aldrig någon sett, så skön som han!

RUYZ.

Hvem är väl denna sköna flicka?
 En Peri, som sin vinge gömt?
 Kan så ett jordiskt väsen blicka?
 Har ödet hit mig velat skicka,
 Att se det högsta någon dödlig drömt?

JACINTA.

Jag honom sett, han står helt nära!
 Af bäfvan mina pulsar slå!

Skall denna stund åt mig beskära
Allt hvad mitt hjerta kan begära?
Jag kan ej fatta det, ej tro derpå!

BEGGE.

Sköna stund,
Så hemlighetsljuf, så ny,
Dröj, o dröj!
Må du aldrig, aldrig fly!

RUYZ. Förlåt, senora, att en främling vågar tilltala Er. Jag är anställd vid konungens hof och heter Ruyz de Alarcon. Under mina vandringar kring slottets murar kom jag helt oföväntadt hit. Vill ni i er tur säga mig, hvem ni är, skulle ni göra mig obeskrifligt lycklig!

JACINTA (*blygt*). Mitt namn är Jacinta.

RUYZ. Och ni bor här?

JACINTA. Ja.

RUYZ. Jag känner mig, som om jag kommit till en förtrollad ort, hvars gudomlighet ni vore! Ni gör på mig intrycket af en högre uppenbarelse, inför hvilken jag måste böja knä. (*Jacinta vänder sig darande bort.*) Skrämmar jag Er kanhända?

JACINTA. Edra ord äro så sällsamma.

RUYZ. Jag vet knapt hvad jag säger... och jag känner inom mig tusen nya stormande känslor... de måste komma från Er... eller ligger måhända trolldom i lutan, som jag håller i min hand?...

JACINTA. Min luta har en sällsynt makt öfver människors hjertan.

RUYZ (*räcker henne lutan*). Tag den... spela för mig! (*Jacinta vänder sig mot honom, deras blickar mötas och de blifva stående orörliga en lång stund.*) Nej, det är från Er, Er ensam, förtrollningen kommer! I ert öga bor den tjuskraft, som fyller mig med berusning! (*Han sjunker långsamt på knä med blicken*

fortfarande fäst på Jacinta. Hon står ett ögonblick som bedöfvad; sedan spritter hon till, döljer sitt ansigte med den ena armen och skyndar mot trappan. Ruyz springer upp.) Ni går ifrån mig! (Han skyndar efter henne och fattar hennes hand.) När får jag återse er?

JACINTA (blygt och sakta). När ni vill!

RUYZ. Jag får då komma hit?

JACINTA. Ja, ... Hvad är det jag säger? (drar handen tillbaka.) Nej, det är omöjligt! ... Tia Sanchez skulle aldrig tillåta ... Ni får aldrig komma hit mera ... Jag är från mina sinnen ... Hvad skall ni tänka om mig? ... Gå, gå!

(Hon skyndar ut till höger.)

RUYZ. Jacinta! ... Hon är borta! ... Nej, så kan jag inte skiljas från henne!

(Han skyndar efter Jacinta.)

Åttonde scenen.

ALONZO, sedan RUYZ och JACINTA.

ALONZO (från fonden till höger). De förrädarne! Att springa från mig, gömma sig och låta mig gå vilse bland ruinerna! Hvar är jag nu? Låt se ... Här har jag varit en gång förr ... Tornet ... Fontänen ... Det var här, som den dumma karlen berättade sin historia. Gud vare lofvad! I tornet der bo menniskor. (Han stiger ner.) Hvad? ... Don Ruyz de Alarcon i sällskap med en flicka! En kärleksintrig kanhända! Jag undrar, hvad Infantinnan, som visar den påfågeln en så obegripligt stor vänskap, skulle säga, om hon visste det? Det skulle glädja mig, om jag kunde ertappa den stolte herrn med något, som kunde misskreditera honom på högre ort. (Han gömmer sig bland buskarne vid fontänen.)

RUYZ.

Nu, då jag lyckats Eder lugna,
Så låt mig veta, förrn jag går,
Om Eder återse jag får?
O tala . . . med ett svar mig hugna!

JACINTA (*med nedslagen blick*).

Ni hos min tant besök kan göra,
Om ni så vill. Det hända plär,
Att någon främmande begär,
Att få min sång till lutan höra.

RUYZ (*lifligt*).

Jag komma skall . . .

JACINTA (*hastigt*).

Men väl er akta
Att säga, att ni sett mig här . . .
Min tant till männer misstro bär.

(*Ruyz ger med en nick tillkänna, att han fattar hennes mening.*)

ALONZO.

Jag hör ej! Hvad de hviska sakta!

RUYZ.

I morgon kommer jag tillbaka;
Min tjänst i dag omöjliggör
Att lemna slottet . . . Dock . . . hvarför
Skall jag så länge Er att se försaka?
I qväll en fest man ger förutan like:
I mohrisk drägt sig hela hofvet klär,
Och allt hvad ädelt finns i Spaniens rike.
Hvad hindrar mig, att Er få möta der?

JACINTA.

Vid hofvet! Jag?

RUYZ.

Ej någon Eder känner,
 Ty mask ni bär. En drägt jag skaffar fort,
 Och skall er sända en af mina vänner,
 Som skall Er föra genom slottets port!

JACINTA.

Härligt det skulle vara,
 All denna prakt att se!
 Vore det möjligt bara,
 Osedd sig dit bege!

RUYZ.

Om ni ej tvekar bara,
 Allt kan med lätthet ske;
 Mot hvarje skymt af fara
 Jag Er beskydd skall ge.

ALONZO.

Om något misstänkt bara
 Höra jag kan och se,
 Jag i min fina snara
 Fångar dig, ett tu tre!

(Alonzo smyger sig fram på högra sidan, för att kunna höra bättre. De andra stå något till vänster på framscenen.)

RUYZ.

Ni lätt skall känna mig: att kungen nöje göra,
 En krigisk lek man ämnar föra ut;
 Spanjoren jag skall fram i striden föra
 Mot mohren, som besegrad blir till slut.
 När detta ändats väl, jag skyndar er till möte
 Vid myrtenhäckarne i Lindarajas sköte.

Ni kommer ju, ej sannt?

JACINTA.

Jag vet ej hvad jag skall besluta!

RUYZ.

Ni måste . . . Såsom underpant
Jag tager med mig eder luta.

(Han tager lutan.)

JACINTA.

Men . . .

RUYZ *(ser ömt på henne).*

Säg ej nej!

JACINTA.

Jag vill försöka då!

RUYZ.

Hur lycklig ni mig gör! Nu kan jag gå!

(Han kysser hennes hand.)

ALONZO *(som kommer närmare).*

Om kungen talte han . . . Om möte och om strid . . .
Förräderi helt visst! Det hindras må i tid!

JACINTA.

Härligt det skulle vara etc. etc.

RUYZ.

Om ni ej tvekar bara etc. etc.

ALONZO.

Om något misstänkt bara etc. etc.

(Ruyz skyndar ut i fonden till höger, medtagande

lutan. Alonzo smyger sig, osedd af Jacinta, ut efter honom. Jacinta står drömmande i scenens midt.)

JACINTA.

Månn' det en sanning vara kan?

(Jublande.)

Den rätte? Ja, den rätte, det är han!

Ridå.

Andra akten.

Första tablån.

(Lindarjas lustgård. Dekorationen är ej djup. Yppig vegetation. En kiosk något åt höger; der bredvid alabasterbassäng, omgifven af rika blad- och blomväxter. En bekväm trädgårdsstol med armstöd till venster. I kiosken ett staffli med en påbörjad tafla, färgskrin, penslar, paletter m. m. kringströdda på ett marmorbord. En Viola di gamba står stödd mot en stol.

Första scenen.

INFANTINNAN, sedan FREDEGONDA.

INFANTINNAN *(sysselsatt med att måla. Till venster sitta en flicka och en gosse på marken, omslingrande hvarandra med armarne. De äro brunhyade, mörkögda och trasiga. Ridån går upp under sakta stämmingsfull musik, som fortsfar en stund, hvarunder Infantinnan fortsfar att måla af barnen. När musiken*

slutar lägga hon bort pensel och palett). Seså! Nu kan det vara nog för i dag! Hvila ut, mina barn. Men innan ni gå, vill jag gerna höra den der lilla visan, som ni sjöngo sist för mig. (*Barnen se blyga på hvarandra.*) Varen inte blyga! Belöningen väntar er efteråt.

FLICKAN (*sakta till gossen*).

Börja du!

Vexelsång.

GOSSEN.

Svalan bygger sitt näste
Tätt under takets krön.

FLICKAN.

Flyger kring berg och fäste,
Fri är dess lott och skön!

BÅDA.

Ljufligt att lefva
Under en himmel ständigt blå —
Sällare lycka ingen kan nå!

GOSSEN.

Svalan flyr med sin maka
Bort till en kylig nord —

FLICKAN.

Men hon kommer tillbaka
Städse till söderns jord.

BÅDA.

Ljufligt att lefva
Under en himmel ständigt blå —
Sällare lycka ingen kan nå!

INFANTINNAN (*lalar*).

Hur skönt de tolka, hvad mitt hjerta känner
 I detta jordens paradys! Jag kunde dröja
 För evigt här . . . och med en ringa lott mig nöja
 Vid sidan af den ädlaste bland männer!

(*Hon sjunger sakt.*)

»Ljuflikt att lefva» . . . Hur var det barn?

(*Barnen tillsammans med Infantinnan.*)

Ljuflikt att lefva
 Under en himmel ständigt blå —
 Sällare lycka ingen kan nå! —

INFANTINNAN (*efter sången*). Tack! Nu kan jag
 sången. Se här! (*Hon tager några guldstycken ur
 en väska och ger barnen. De kyssa hennes klädning.*)
 Det är bra! Gå nu! Fredegonda skall föra er ut.
 Farväl!

FREDEGONDA (*som kort förut kommit in*). Det
 der tiggarföljet! Det är också något att sysselsätta
 sig med . . . att måla . . . Tacka vet jag då att af-
 bilda de fromma helgonen!

INFANTINNAN. Laga att de små bli förplägade
 i det kungliga köket, innan de gå.

FREDEGONDA. Javisst! (*afsides*). Guldstycken
 och mat från kungligt bord! Man kan bli tokig! Jag
 skall ha ögonen på dem, så att de inte stjåla något
 med sig åtminstone. (*Hon går brunmande med barnen.*)

Andra scenen.

INFANTINNAN, ensam.

Recit. och Cavatina.

Hur underbart tyst är allt! Hur blommorna dofta!
 En ensam fågel blott höres sakt sjunga . . .

Ack, hvi är jag icke barn utaf dessa nejder —
 Sorglös, fattig som de? . . . Nej, rik och lycklig —
 Midt i ett drömlif, som först med döden skall slutas!

Inga bojor mer mig trycka,
 Allt är nytt och ljusst och härligt!
 Här du blomstrar, lifvets lycka,
 Och jag fångar dig begärligt!
 Hofvets stela prakt är borta —
 Hvad mig glädje förr beredde,
 Kom så snart, så snart till korta,
 För det lif, som här sig tedde!
 Kärleks fröjder vill jag njuta,
 Lifvets högsta glädje sluta
 I min famn, när ändtligt jag,
 Fri mig känna får en dag!
 En yngling jag älskar,
 Så eldig och ung;
 Vi flykta i natten
 Från hof och från kung.
 Den glans, som mig trycker,
 Ej mer hör mig till;
 Den krona, mig väntar,
 Förkasta jag vill!
 Bland bergen der borta,
 Med honom gömd,
 Jag säll skulle lefva,
 Af verlden glömd!
 Kärleks fröjder vill jag njuta,
 Lifvets högsta glädje sluta
 I min famn, när ändtligt jag,
 Fri mig känna får en dag!
 Inga bojor mer mig trycka,
 Allt är nytt och ljusst och härligt.
 Här du blomstrar, lifvets lycka,
 Och jag fångar dig begärligt!

Hvart flyga mina tankar? Svärnerska! De bojor,

ödet smidt, äro inte lätta att krossa... och för öfrigt vet du ju inte, om den du drömmer om... Stackars Infantinna!

Tredje scenen.

INFANTINNAN. FREDEGONDA från höger,
sedan RUYZ.

INFANTINNAN. Hvad Don Ruyz de Alarcon dröjer länge i dag!

FREDEGONDA (*afsides*). Alltid han! (*Högt*) Der kommer han, Ers höghet!

RUYZ (*från fonden, venster*). Förlåt, Ers höghet, att jag låtit er vänta. Jag var utom slottet och råkade litet på villospår.

INFANTINNAN. Ni var ute att njuta af de sköna omgifningarne här, Don Ruyz, inte sannt?

RUYZ. Ni har rätt. Jag njöt i fulla drag!

INFANTINNAN. Ack, om Estrella, er syster, hade lefvat nu, och varit tillsammans med oss! Hvad vi skulle ha varit lyckliga... alla tre!

RUYZ. Stackars Estrella!... Hon dog bra tidigt... Er vänskap förljufvade hennes korta lif. Jag skall aldrig glömma det! —

INFANTINNAN. Minns ni, hur roligt vi hade, då vi lekte tillsammans som barn i trädgårdarne vid Aranjuez?

RUYZ. O ja!

INFANTINNAN. Här är ändå ofantligt mycket vackrare än i Aranjuez, tycker ni inte som jag?

RUYZ. Jag har aldrig sett något skönare!

INFANTINNAN. Skulle ni inte vilja stanna hela ert lif här på detta underbara ställe?

RUYZ. Ni läser i mina tankar, furstinna...

INFANTINNAN. Jag hyser sjelf samma önskuingar... Det vore lycksalighet!

FREDEGONDA (*som satt sig i stolen till venster med ett handarbete*). Vid San Jago di Compostella! Det är väl aldrig Ers höghets allvar? Att lefva på det här fasliga stället?

INFANTINNAN (*leende*). Du tycker således inte om det?

FREDEGONDA. Här måste hvarje rättrogen katolik känna sig illa till mods! Allt hvad man ser och hör, smakar af hedendom! Jag har inte fått en blund i mina ögon, sedan vi kommit hit!

INFANTINNAN. Hvad är du då rädd för?

FREDEGONDA. I bergen finnas röfvare, och inom sjelfva slottsmurarne lär man inte gå säker för zigenare och hexor, lika goda som de otrogna hundarne fordom, som ännu sägas gå igen, för att ställa till oreda!

INFANTINNAN. Det är bara sagor, min kära Fredegonda.

FREDEGONDA. Långt derifrån! Helgonen vare mig nådig! Och så ha vi de här förskräckliga jordbäfningarne. Ingenstädes darrar marken så som här! Ni kan se stora remnor i murarne, och ramlade torn öfverallt. Om ändå hela fästet vore jemnadt med jorden; förstås, sedan vi väl kommit helbregda härifrån!

INFANTINNAN. Jemna denna herrliga plats med jorden! Förr skulle de för mig få ödelägga hela Spanien!

FREDEGONDA. Så ogudaktigt ni talar, Ers höghet. Hvad skulle den högvördige Fra Antonio de Castellejo, er biktfar, säga om...

INFANTINNAN (*leende*). Han vet, att det är otack samt att hålla straffpredikningar för mig. Då hör jag hellre på Don Ruyz' viola di gamba.

FREDEGONDA (*afsides*). Ja, och det alldeles för mycket! Kungen ser det inte med blida ögon.

INFANTINNAN (*till Ruyz, som stämt instrumentet och satt i ordning en notställare*). Spela något för

mig, Don Ruyz, något som ger mina drömmar rikare näring! (*Hon sätter sig på en hvilsoffa i kiosken, så att hon kan betrakta Ruyz, medan han spelar, utan att denne märker något. Ruyz spelar en romans.*)

FREDEGONDA (*smågrälar för sig sjelf, medan Ruyz spelar.*) Alltid detsamma! Kärleksmusik... Om det åtminstone vore något gudligt... och uppbyggligt! (*Hon sysselsätter sig med sitt handarbete och nickar emellanåt till.*)

Qvartett.

INFANTINNAN.

Hvad hans musik min själ i djupet rör!

FREDEGONDA.

All denna olåt... snart... mig sömnig gör!

(*Fredegonda somnar. Ruyz spelar romansen till slut.*)

INFANTINNAN.

Att glädja mig ni konsten väl förstår!

RUYZ.

Ers höghet, tack!

INFANTINNAN.

Jag tackar er, senor!

(*Hon får se den sofvande Fredegonda.*)

Nej se, duennan somnat helt behändigt!

(*Ruyz ämnar väcka henne.*)

Tyst! Hon för mig må sofva för beständigt!
Romansen spela, Ruyz, en gång till —
Jag ord till dessa toner dikta vill!

(Hon tager ett papper ur en portfölj i kiosken och sätter sig att dikta. Ruyz börjar spela igen. När han hunnit några takter, hör man på afstånd utanför till höger en oboe blåsa en bit af motivet till en moh-risk marsch.)

RUYZ (*afbryter spelningen*).

Tyst, hvad var det? Jag tyckte vinden förde Ljud af musik hitåt...

INFANTINNAN (*skrifver*).

Ni säkert vilse hörde.

RUYZ (*fortsätter att spela. Efter en stund höres oboen å nyo, blandande sina toner med violans*).

Nej, det ej misstag var... Hör!... Nu igen!...

INFANTINNAN.

Nu har jag dikten färdig... Hör, min vän!

(*Hon närmar sig Ruyz och räcker honom papperet. Hon lyssnar.*)

Hvad är det der? Hvem vågar så oss störa?

RUYZ (*som stigit upp, och sett utåt*).

Ers höghet, se!... det skall er nöje göra!

INFANTINNAN (*ser utåt*).

Don Pedrillo Pedruga!

RUYZ.

Just densamme!
Anförarn för musiken... tankspridd jemt!

INFANTINNAN (*otålig*).

I tid och otid håller han sig framme!

RUYZ.

Han komponerar nu... det är bestämdt...
Och nalkas hit. Ers höghet, låt det ske!
Han blir allt brydd, då han er här får se!

(*Infantinnan ler. De draga sig båda tillbaka till kiosken, så att Pedrillo ej ser dem.*)

Fjerde scenen.

DE FÖRRE. PEDRILLO (*från venster. Han har oboen under armen och går och skrifer på ett pappersblad.*)

PEDRILLO.

Ett och två och tre och... fyra...
Bravo, maestro! Det skall gå!
Ögonblicken äro dyra,
Allt jag måste färdigt få!

(*Han sätter sig på en bänk strax bredvid stolen, der Fredegonda sitter, utan att märka henne.*)

En punkterad halfnöt bara,
Tvenne sextondelar... ja...
Marschen måste lyckad vara...
Det motivet låter bra!

(*Han lägger notbladet på en buske och spelar marschen, med ryggen vänd åt Fredegonda, medan han ser på noterna.*)

FREDEGONDA (*i sömnen*).

Ack, som englasång... det klingar...
Visst de pröfva... sina vingar...

Vingar...svingar.. klingar...kling...
 Pling... (*Hon nickar till.*)
 (*Infantinnan och Ruyz skratta.*)

INFANTINNAN och RUYZ.

Ganska löjligt, på min ära —
 Ingen af den andra vet!
 Kan man bättre skämt begära?
 Låt oss lyss i hemlighet!

RUYZ.

Ers höghet, tillåt mig, ett puts dem spela —
 Det skall bli muntert nog, det kan ej fela!

(*Infantinnan ger ett jakande tecken, Ruyz tager violan och sätter sig strax bakom en buske vid gummans stol, så att man endast då och då kan se hans hufvud titta fram.*)

PEDRILLO (*blåser fortfarande.*

Ruyz stämmer in med några lustiga gångar, men tystnar hvarje gång Pedrillo upphör att blåsa. Pedrillo gör en paus och slår med handen kring sitt öra, som om han ville jaga bort en insekt. Derefter börjar han blåsa igen, men stannar åter.)

En svärm af humlor kring mitt öra surra.

(*Han blåser, men afbryter igen.*)

Fördömda kräk, så låt då bli att murra!

(*Han slår omkring sig med notbladet och börjar åter blåsa. Samma spel som förut.*)

Så fort jag bryter af, hörs ej ett knyst...

Jag intet ser... (*Han får syn på Fredegonda.*)

Åhå, en gammal nucka!

Kan ej den skrumpna hexan sofva tyst!

(*Han spelar och ser sig emellanåt om. Han blåser allt ursinnigare. Ruyz följer hans föredöme. Slutligen afbryter Pedrillo i fullt raseri.*)

Nu nog! Jag skall väl lära dig att mucka!

(Han tager det hoprullade notbladet och slår Fredegonda i hufvudet flere gånger. Denna vaknar och hoppar upp ur stolen under höga skrik. Pedrillo följer efter henne, men stannar häpen, då han känner igen henne och tappar sin oboe på marken. Infantinnan och Ruyx skratta hejdlöst.)

FREDEGONDA.

Hjelp! Hjelp! Man mördar mig!

PEDRILLO.

Åh, var det ni?

Förlåt!

FREDEGONDA *(förkrossande)*.

Pedrillo!

PEDRILLO.

Fredegonda!

Tillsammans.

PEDRILLO.

Det är duennan Fredegonda,
Mitt kärlekssvärmeri, min skatt,
Som jag har bragt i sådan vända!
Hur är det med mitt hufvud fatt?
Jag kan min fruktan ej bekämpa —
Den mäktiga nog hämnas skall!
Om jag dess vrede ej kan dämpa,
Skall detta bringa mig på fall!

FREDEGONDA.

Jag är senora Fredegonda!
Mot mig ni vågar sådant spratt?

Jag aldrig var i sådan vända —
 Hur är det med er hjerna fatt?
 Jag kan min vrede ej bekämpa —
 På honom jag mig lämna skall!
 Att så en kvinna förolämpa,
 Dig kunde bringa lätt på fall!

INFANTINNAN och RUYZ.

Ur slumren väcktes Fredegonda
 Helt oförmodadt? Hvilket spratt!
 Hon aldrig var i större vända!
 Man kunde nästan dö af skratt!
 Att stormens raseri bekämpa,
 Som annars honom krossa skall,
 Och hennes vilda vrede dämpa,
 Man må se till i alla fall!

FREDEGONDA. Hur vill ni förklara ert uppförande? Ni intränger utan tillstånd på det område, der jag och Infantinnan vistas, och...

PEDRILLO. Infantinnan? Hvad säger ni, outsägligt dyrbara Fred... (*Infantinnan och Ruyz framträda. Pedrillo utstöter ett förtviflans rop och faller på båda knäna.*) Ers höghet, värdigas förlåta!... Jag gick i mina tankar, sysselsatt att avsluta en mohrisk marsch, som skall utföras redan i afton... vid den stora festen... och så...

INFANTINNAN. Och så var ni rätt stygg mot min stackars Fredegonda.

PEDRILLO. Ack, jag visste inte... jag kände inte igen...

INFANTINNAN. Det är bra! Stig upp... jag förlåter er! Jag och Don Ruyz ha skämtat litet med er båda två.

PEDRILLO. Jag förstår... det var ni, Don Ruyz de Alarcon, som... (*han pekar på Ruyz' instrument*)

RUYZ. Alldeles... det var jag!

INFANTINNAN. Ert instrument ligger på marken. Skall ni inte taga upp det?

PEDRILLO. Med er tillåtelse. O ve... det har gått sönder!

INFANTINNAN. Nåväl, då vill jag hålla er skadeslös. (*Hon ger honom en börs.*) Köp er ett nytt!

PEDRILLO. Hvilken nåd!

INFANTINNAN. Och du, Fredegonda, här har du. (*Hon tager af ett af sina armband och ger henne samt säger sakt.*) Tack för god vakt! Du sof riktigt grundligt!

FREDEGONDA. Ers höghet! Jag förstår inte... jag, som aldrig får en blund i mina ögon... (*Hon kastar blicken åt höger och ger till ett utrop, hvarefter hon gör flere djupa nigningar.*)

INFANTINNAN. Hvad går åt dig?

FREDEGONDA (*nigande*). Hans allrakristliga majestät sjelf!

INFANTINNAN. Hvar då?

FREDEGONDA. Der uppe på balkongen. Han vände sig och gick in, när jag fick syn på honom. Han såg helt vred ut! Tänk, om han sett mig sofva...

PEDRILLO. Och mig... (*han gör en gest med notbundten, som om han slog någon.*)

INFANTINNAN (*leende*). Lugna er, mina vänner! Jag svarar för, att ni inte skola ha något obehag af detta. Men gå nu! Äfven ni, Don Ruyz! Vi träffas vid aftonens fest. Pedrillo, sök nu att försona er med senora Fredegonda. (*De buga sig. Fredegonda går först; Pedrillo knäpper bönfällande sina händer, men hon gör en afvärjande gest och går. Pedrillo följer.*) Behåll min lilla dikt, Don Ruyz. Ni kan läsa den, när ni får tid dertill! (*Hon räcker Ruyz sin hand. Denne bugar sig djupt, kysser hennes hand och går. Infantinnan står vid kiosken och ser efter honom.*)

Ridå.

Andra tablån.

Ett praktfullt gemak i slottet. Till venster en upphöjning med trappsteg, betäckt med rika mattor. En tronstol och en taburett äro uppställda på densamma. Ett draperi i varma färger täcker i andra kulissen hela fonden.

Första scenen.

ALONZO. PEDRILLO (*från skijda håll*).

ALONZO. Hvad står på? Ni ser helt förfärad ut, Don Pedrillo!

PEDRILLO. Gudskelof, att jag träffar en lefvande kristen menniska! Jag darrar i hela kroppen!

ALONZO. Ni skrämmer mig!

PEDRILLO. Föreställ er... jag höll för en stund sedan, medan den stora torneringen försiggick på Vivarambla, en sista repetition på min mohriska marsch. Jag hade just slutat och skickade mitt folk att ikläda sig sina österländska dräkter samt stannade ensam kvar, för att göra några små anteckningar i stämmorna, då plötsligt tvenne mohrer, en man och en qvinna, stego upp ur jorden midt framför mig. Utom mig af skräck, hann jag med nöd att gömma mig bakom ett utsprång i muren. Jag trodde, att min sista stund var kommen. De förde ett hviskande samtal och sågo sig ifrigt omkring.

ALONZO. Kunde ni inte höra hvad de talte om?

PEDRILLO. Ett och annat uppfattade jag: de talte om kungen och om Don Ruyz de Alarcon.

ALONZO. Hvad säger ni?

PEDRILLO. Karlen... en lång, hemsk gestalt sade, att tiden inte var inne ännu... och tillade, att de nog skulle träffa honom.

ALONZO. Träffa honom? — — Ah, jag förstår? Det är förräderi... man vill mörda kungen!

PEDRILLO. Heliga Maria!

ALONZO (*går fram och tillbaka*). Aha, Don Ruyz!

PEDRILLO. Don Ruyz, säger ni? Vill man mörda honom också?

ALONZO. Åhnej... han... (*afsides*) Försigtigt! Den der nattmössan kunde skämma bort alltsamman.

PEDRILLO. Hvad tror ni, Don Alonzo? Var det spöken eller lefvande varelser, jag såg?

ALONZO (*alltjemt gående*). Man kan inte så noga veta! (*afsides*) Ni har så högt sväfvande planer, Don Ruyz de Alarcon! Ett giftermål med Infantinnan, som ni snärjt med edra konstner, sedan kungen väl blifvit röjd ur vägen! Men jag skall korsa edra ränker!... Låt se!...

PEDRILLO. Hvad grubblar ni på, Don Alonzo?

ALONZO (*afsides*). Nu förstår jag också, hvarför Infantinnan afvisar alla giftermålsförslag från främmande furstar. (*högt*) Öppna ögon och öron, Don Pedrillo! Om ni märker något misstänkt, så låt mig veta det.

PEDRILLO. Tror ni, att något farligt kan hända på festen i afton?

ALONZO. Jag är säker derom och skyndar förekomma det. Farväl! (*skyndar ut till venster.*)

Andra scenen.

PEDRILLO, (*sedan*) RUYZ.

PEDRILLO. Jag står som slagen af åskan! Och kungen, som snart kommer hit!... och marschen, som skall spelas... Och mina musikanter, som skola ordnas och uppställas!... Det går omkring i mitt hufvud! (*förskräckt*) Hvem kommer der?... Don Ruyz.

(*Ruyz från höger, klädd i spansk riddardrägt från 1400-talet, och med silfverlutan i handen.*)

PEDRILLO. Ack, Don Ruyz de Alarcon! Här försiggår förfärliga saker!

RUYZ (*gömmar lutan under sin kappa*). Hvad står på?

PEDRILLO. Ingenting mer och ingenting mindre än en sammansvärjning mot kungens lif!

RUYZ. Inbillningar!

PEDRILLO. Det kanske gäller ert lif också... ni har många afundsmän.

RUYZ (*leende*). Jag tror ni anser mig lika miss-tänksam som kungen, hvilken ser faror öfverallt! Ni ser spöken midt på ljusa dagen, mästare Pedrillo!

PEDRILLO. Spöken? ... Ja, det är just det rätta ordet! Tro mig... (*han ser åt höger*) Ah, se der äro de igen! Se dit! Akta er för de der två... Kom! Rädda er! Följ mig på ögonblicket! (*Han vill draga Ruyz med sig*).

RUYZ. Ni har öfveransträngt er hjerna, mästare Pedrillo... lugna er!

PEDRILLO. Ni vill inte?... Nå, skyll er sjelf då! (*Han springer ut till venster.*)

Tredje scenen.

RUYZ, (sedan) JACINTA och MATEO.

RUYZ.

Recit. och Romans.

Ack! Inom kort i Lindarajas sköte
Jacintas bild jag skåda får på nytt!
Alltsen i går jag bidar detta möte
Förutan ro... min håg är som förbytt!

Din barnsligt väna
 Sväfvande gestalt
 I dröm och vaka
 Mig följer öfverallt!
 Ditt mörka öga
 Jemt för mig står,
 Din stämmas välljud
 Mitt öra når!
 Min hela själ
 Af kärlek brinner,
 Min lefnads väl
 Hos dig jag finner!
 Lycka, som slumrar
 Än i sin knopp,
 Solljus och fager
 Spire du opp!

Är det inte? . . . Jo, det är Jacinta, åtföljd af Mateo, som jag skickade att hemta henne. (*Jacinta och Mateo, klädda i mohriska dräkter inträda.*) Välkommen, senorita! Er ankomst gör mig utsägligt lycklig!

JACINTA (*blyg*). Senor.

RUYZ. Ni har hållit ert löfte! Här återger jag er den pant, jag tog från er i går, (*lemnar henne lutan*). Er hand darrar! Är ni rädd?

JACINTA. O ja! Tänk, om någon skulle känna igen oss!

RUYZ. Var utan fruktan!

MATEO. Don Ruyz de Alarcon vakar öfver er. Det gick förträffligt, senor, att komma hit. Tia Sanchez somnade i god tid, Jacinta klädde sig i dräkten, ni skickade, och vi flögo hit. Vi ha sett hela torneringen, och hur ni fick priset af infantinnan sjelf.

JACINTA (*sakta*). Hon var så vacker!

RUYZ (*ser på henne*). Jag vet någon, som är mycket skönare! Ni ser er oroligt omkring . . . Ångrar ni kanhända, att ni gaf vika för min bön?

JACINTA. Nej... och ändå... Jag tycker, att jag handlat orätt mot Tia Sanchica... Jag har be-
dragit henne! Hvad skall hon säga, om hon saknar mig?

RUYZ. Var obekymrad, vackra Jacinta! Jag
skall sjelf tala med henne och förklara alltsammans.
Aldrig skulle jag förlåta mig, om jag vållade er nå-
gon smärta!... Er... som jag... Nej, vänd er inte
bort!

Duett.

RUYZ.

Låt mig i det öga skåda,
Du så blygt slår ner!
Må mitt hjerta sig förråda,
Då mot mig du ler!
Vid fontänen
Uti lunden,
Der jag nyss dig såg,
Tändes ifrån första stunden
Kärlek i min håg!

JACINTA.

Säg ej mera... tyst, ack tyst!

RUYZ.

När din mun jag saligt kysst,
Viss att ständigt dig få äga,
Har jag intet mer att säga!

JACINTA.

Tyst, ack tyst!

RUYZ.

O, svara mig,
Säg, att du kan älska mig!

JACINTA.

Kan mitt skick Er ej förråda,
 Då ni här mig ser,
 Sådan nu jag är att skåda,
 Att jag älskar Er?
 Vid fontänen
 Uti lunden
 Jag i slummer låg,
 Och er bild i morgonstunden
 Uti drömmen såg!

RUYZ.

O Jacinta!

JACINTA.

Jag dig älskar!

BÅDA.

Känsla så ny,
 Mäktig och tjusande,
 Må du ej fly!
 Sällhetsberusande
 Stunder, som gry —
 Mål för mitt hopp —
 Er vill jag fånga!
 Evighetslånga,
 Blifven I uti ert lopp!

(Man hör på afstånd en marsch spelas. Mateo, som vid duettens början dragit sig undan, inkommer hastigt.)

MATEO.

Man kommer hit! Ett präktigt tåg jag skådar
 Med riddare och damer uti mängd!
 Jag kan ej öfverse dess hela längd;
 Vår konungs ankomst säkert det bebådar!

JACINTA (*som slitit sig ur Ruyz' armar*).

Mateo, kom!

RUYZ.

Hvarthän?

JACINTA.

Det kan ni fråga!
Att stanna qvar, hur skulle jag det våga?

RUYZ.

Ack, frukta ej! Det finns ej fara här!
Du skyddas ju af drägten, som du bär —
Och är beslöjad... ack, Jacinta, stanna qvar!

(*Alonzo synes i fonden. Han dräger sig tillbaka och lyssnar.*)

MATEO.

Vi måste festen se; en plats jag har
I murens nisch derborta för oss båda.
Oss ingen ser, men allt vi kunna skåda.

JACINTA.

Må göra då!

MATEO

Dit hittar ej en själ!

RUYZ.

Farväl, men än i qväll vi träffas väl?

JACINTA.

O ja, om ni det vill! —

RUYZ.

Jag vill det! Ljufva barn, jag hör dig evigt till!

JACINTA. RUYZ. MATEO.

När natten bredt sin slöja
 Kring slott och berg och dal
 Vi mötas vid fontänen
 I lunden tyst och sval!
 Då, kärleks himlaborna makt,
 Kring { oss } du hälle troget vakt!
 { dem }

Farväl!

(Efter en omfamning gå Mateo och Jacinta till höger. Ruyz aflägsnar sig åt venster. Alonzo, som stått gömd af förhänget, tittar försiktigt fram och följer tyst efter Jacinta och Mateo.)

Förändring.

Förhänget drages undan och man ser en öppen parklik plats inom Alhambra med en terrasslik upphöjning i fonden framför slottsmurarne. Musikläktaren till höger fyller af musikanter, hvilka, anförda af Pedrillo, blåsa den marsch som hörts en stund förut. Festtåget nalkas i följande ordning:

1. En svart anförare med mohriskt fälttecken.
2. Orientaliska krigare.
3. 6 Svarta pager.
4. 6 Damer i mohriska drägter.
5. Infantinnan (i bärstol, buren af svarta slafvar i rika drägter).
6. Damer i mohriska drägter.
7. Spanska riksbaneret.
8. Spanska riddare.
9. 12 pager i spanska drägter.
10. Kungen till häst.

11. Spanska riddare till häst.
12. Mohriska riddare till häst.
13. Vakt.

(Sedan infantinnan inkommit och stannat vid upphöjningens trappsteg, samt damerna intagit sina platser ofvanför tronen, gör kungen entrée och stannar i scenens midt. Pägerna knäböja på två led, medan konungen, understödd af tvenne riddare, hvilka åtföljt honom, gående på hvar sin sida om hästen, stiger af sin gångare och går upp på förhöjningen, der han sätter sig. Ryttarne defilera med fälda lansar förbi tronen och begifva sig ut venster.)

Stridsdans

af mohriska och spanska ädlingar, slutande med mohrernas besegrande. Derefter dans af svarta slafvar, bajaderer m. fl., som slutar med en stor grupp, framställande en fontän med lefvande figurer i bländande belysning under det att ett blomsterregn höljer scenen. Ruyz har inkommit omedelbart efter marschens slut och under dansen förblifvit stående vid sidan af upphöjningen.)

Final

KUNGEN. INFANTINNAN. FREDEGONDA. DON RUYZ. DON PEDRILLO. DONNA ISABELLA. DONNA DOLORES. DONNA INEZ. DON MIGUEL. DON JOSÉ. Riddare och damer.

RUYZ (träder fram till scenens midt efter dansen).

Oss återstår ännu en ädel pligt att fylla —
Så träden fram, I riddersmän, i krets,
(Alla riddare framträda.)

Att enligt gammal sed vår konung hylla!

(Han drager sitt svärd. De andra följa hans exempel.)

Granadas dotter.

KUNGEN (*som vid dansens slut af en page fått en skrifvelse, hvilken han genomläst, stiger upp*).

Håll upp, du fräcke! Sänk ditt vapens spets!
Hur djerfs du det emot din konung lyfta?
Förrädare! Du något högt tycks syfta!
Grip honom!

INFANTINNAN.

Fader!

KUNGEN.

Fort, gör som jag sagt!
(*till infantinnan*) Tig still!
Om dig det värsta blott jag tänka vill!
(*Man har gripit Ruyx.*)

RUYZ.

Du tager miste, konung, om du tror,
Att någon falskhet i mitt hjerta bor!
Hvad är mitt brott?

KUNGEN.

Det snart skall kunnigt vara;
Din egen mund det måste uppenbara!

Femte scenen.

De förra. ALONZO (*med vakt, medförande*)
JACINTA och MATEO.

ALONZO.

Jag gripit, konung, här de andra två!
De brottets afsigt högt bekänna må!

RUYZ.

Jacinta!

ALLA.

En qvinna!

TILLSAMMANS.

INFANTINNAN.

Hvem kan den qvinnan vara?
 Himmel, i denna fara
 Ruyz du skydda skall!
 Konungens vilda vrede
 Du på de onde lede,
 Hvilka beredt hans fall!

KUNGEN.

Konung du ville vara!
 Djerfve! Din falska snara
 Bringar dig uppå fall!
 Du dig på straff berede:
 Krossande tung min vrede
 Öfver dig komma skall!

ALONZO.

Fångad i egen snara
 Lär nu den fräcke vara!
 Jag här beredt ditt fall!
 Du dig på straff berede:
 Konungens vilda vrede
 Tungt på dig falla skall!

RUYZ.

Hvem kan den djerfve vara,
 Som denna fräcka snara
 Hopspunnit till mitt fall?

Jag mig på allt berede:
 Konungens vilda vrede
 Henne ej drabba skall!

JACINTA.

Hvad kan väl orsak vara
 Till denna nöd och fara?
 Himlen oss skydda skall!
 Gifve, att kungens vrede
 Ej oförsonligt lede
 Till min älsklings fall!

MATEO.

I en så plötslig fara
 Höfs att beslutsam vara —
 Klokhets oss rädda skall!
 Konungens vilda vrede
 Slumpen ifrån oss lede;
 Annars bereds vårt fall!

INEZ. ISABELLA. DOLORES. FREDEGONDA. PEDRILLO.
 MIGUEL. JOSÉ. CHÖR.

Hvad kan väl detta vara?
 Hur vill han sig förklara?
 Stundar väl nu hans fall?
 Han sig på straff berede:
 Konungens vilda vrede
 Tungt honom drabba skall!

KUNGEN.

Hvem är den flickan?

ALONZO.

Jo, en hexa, känd
 I hela nejden. Folket hon förtrollar
 Med sång och spel...

RUYZ.

Ve, om du oskuld vållar
 Det minsta ondt! Min kung...

KUNGEN.

Hon må bli bränd,
 Om hon ej något vet till sitt försvar!

MATEO (*sagta till Jacinta*).

Jacinta... mod! Nu redo var!
 Om du vid lutan höjer blott din röst,
 Du smälter vreden uti kungens bröst!

JACINTA (*darrande och blyg, i
 det hon träder fram*).

1.

Himlen Jacinta skänkte
 Sångens röst...
 Allt hvad jag skönast tänkte,
 Ur mitt bröst
 Välde i toner klara,
 Svärmande, gladt eller ömt;
 Hvad jag så herrligt drömt,
 Kan det väl brottsligt vara?
 Är det så? Du bäst det vet...
 O, förlåt mig det!

2.

Ensligt var mig dock lifvet,
 Trots min sång,
 (*med en blick på Ruyz.*)
 Tills mig i dag blef gifvet
 Allt på en gång!

Känslor så underbara
 Drogo mig hit från min dal
 In i den kungliga sal...
 Kunde det brottsligt vara?
 Är det så? Du bäst det vet...
 O, förlåt mig det!

(Hon släpper lutan och faller till konungens fötter.)

KUNGEN.

Ett sällsamt barn! Hvad skall jag tänka?

RUYZ *(lyfter upp Jacinta).*

Åt detta språk du måste tillit skänka!
 Hvad jag än må ha brutit,
 Hon skuldlös är likväl;
 Ett ondt har aldrig grumlat
 Dess rena barnasjäl!

INFANTINNAN *(afsides).*

O ve! Han älskar henne!

KUNGEN.

Tag alla i förvar!
 Jag denna sak skall pröfva,
 Och hämnden skall bli snar!

RUYZ *(drager Jacinta till sig,
 och rycker ett svärd från
 en riddare).*

Ve den, som vågar röra
 Dess minsta hufvudhår!

TILLSAMMANS.

INFANTINNAN.

För mig är hoppet ute,
 Hon om hans hjerta rår!

Den fara,
 Dig hotar
 Dock mest af allt mig rör!
 Om dig jag
 Kan rädda
 Jag utan tvekan dör!

KUNGEN.

Din ondska dig förräder,
 Du snart den ångra får!
 Jag saken
 Vill pröfva:
 I fångsel honom för!
 Om motstånd
 Han vågar,
 Han här på stället dör!

RUYZ.

Ve den, som vågar röra
 Dess minsta hufvudhår!
 Det onda,
 Jag vållat,
 Umgälla nu jag bör:
 Att rädda
 Jacinta,
 Jag utan tvekan dör!

JACINTA.

O Ruyz! För Jacinta,
 Du i fördärfvet går!
 Hvi skulle
 Jag korsa
 Din bana, o hvarför?
 Den fara,
 Dig hotar
 Förintad ren mig gör!

MATEO (*till Ruyx*).

Var trygg! Jag henne räddar,
Förrn man ur slottet går!
Er vrede
Jag trotsar,
Den ingen skada gör:
Mateo
Er alla
I dag på villspår för!

ISABELLA. INEZ. DOLORES. FREDEGONDA. JOSÉ.
MIGUEL. ALONZO. PEDRILLO och KÖR.

Den djerfve, hur han rasar!
Men han det ångra får!
Förrädarn
Vi krossa,
Han genast straffas bör!
Det brott han
Beredde,
Till döden honom för!

(*En strid uppstår, hvarunder Ruyx afväpnas. Kungen ger ett tecken, och Jacinta, Ruyx och Mateo bortföras. Infantinnan sjunker i Fredegondas armar*).

Ridå.

Tredje akten.

En vacker dæld, hvarigenom Darro föreställes flyta. Man ser floden framskymta bland träd och buskar i fonden. Till höger murarne af Alhambra med ett torn, till hvilket hör en framspringande balkong af sten. Från tornmuren sträcker sig en förfallen aquedukt med hvalfbågar midt öfver scenen. Fragment af nedrasade pelare m. m., ligga bland buskar och träd. Yppig vegetation. Månsken.

Första scenen.

Ynglingar och flickor från Sevilla och dess omnejd. ARRIEROS (mulåsnedrivare) m. fl. JOSÉ. MIGUEL.

(Vid ridåns uppgång pågår en liflig dans. Pratanter grupper sitta här och der. Några promenera parvis.) José och Inez, den sednare förklädd till andalusisk bondflicka, och med ansigtet doldt i slöjan, stå samtalande.

MIGUEL (*från venster efter dansen*).

Ah, ni här, José?

JOSÉ (*lemnar den flicka med hvilken han samtalat*).

Som ni ser. Jag vill begagna de sista timmarne före hofvets afresa, att skämta och skalkas med de

små Sevilla flickor. Ser du henne der borta? . . . en förtjusande växt! Inte sant?

MIGUEL. Aj aj! Tänk om Donna Inez visste det!

JOSÉ. Tst! Hon skall evigt förbli i okunnighet härom. Men till något annat: Har kungen ännu gifvit befallning om Don Ruyz' frigifvande?

MIGUEL. Nej!

JOSÉ. Besynnerligt! Ransakningen har ju tydligt lagt i dagen, att hela anklagelsen var falsk; ett hjernspöke eller en elakhet af den åsnan Alonzo. Lyckligtvis har han också drabbats af konungens miss-hag och blifvit skickad till kolonierna. Ämnar man då lemna Ruyz kvar här?

MIGUEL. Kanhända har man glömt honom! Kungen blef ju häftigt upprörd öfver berättelsen om den plötsliga jordstöten i går natt, som för öfrigt ingen märkt, hvilken skulle ha gjort nya remnor i de här gamla murarne. Han gaf befallning, att man skulle bryta upp, så snart det blifvit dager.

INEZ. Ett påfund, det der, af någon som längtar tillbaka till Madrid. Se, folket dansar, sjunger och roar sig som vanligt i den svala sommarnatten. Här hotar minsann ingen fara!

MIGUEL. Har man fått någon spaning, hvart vår gode vän Mateo och den vackra flickan tagit vägen? De försvunno ju midt för vaktens ögon på vägen till fängelset.

JOSÉ. Förmodligen hålla de sig gömda bland zigenare eller banderos i bergen häromkring.

MIGUEL. Mätte de komma undan! Det vore skada, om den vackra Jacinta blefve gripen!

JOSÉ (*skrattande.*) Himlen skyddar oskulden! Men, se der kastar min sköna otåliga blickar efter mig under masken. Sök upp åt er en dam, Don Miguel. Låt oss dansa och roa oss; vi äro ju unga! (*De blanda sig i hopen.*)

BANDOLERON.*

Vak upp ur sömnen, flicka,
 Jag väntar vid gårdens led . . .
 Snart går solen upp, och vi måste bort
 Öfver ängar och berg och hed.

Kör.

Öfver ängar och berg och hed.

BANDOLERON.

Dröj ej, att skorna söka,
 Stor sak om din fot är bar;
 Ty vår väg den för genom daggigt gräs
 Och vatten, som hopats har.

Kör.

Och vatten, som hopats har.

BANDOLERON.

När vi till bergen hunnit,
 Dig väntar en högtidsskrud:
 Uti silke klädd Bandoleron då
 Skall skåda sin unga brud!

Kör.

Skall skåda sin unga brud!

(Efter sången dansas åter, hvarefter skarorna långsamt aflägsna sig under prat och skratt.)

Andra scenen.

INEZ *(inkommer med slöjan för ansigtet)* MIGUEL.

* Öfversättning fr. portugisiskan.

DON MIGUEL. INEZ (*från höger, klädd i spansk bondflickdräkt*).

INEZ. Den bedragaren.

DON MIGUEL. Var inte för sträng, dona Inez. Detta är blott ett oskyldigt galanteri af vår vän José. Han älskar Er, det kan jag svära på.

INEZ. Ah, jag skall nog veta att hämnas, om — Se, der söker han efter sin försvunna sköna... Nu ser han mig... Gå, gå!

MIGUEL. Ni får sedan lof att berätta mig...

INEZ (*sätter sig på marken*). Ja, ja... Gå bara!

MIGUEL (*i det han går*). Min ridderlighet förbjuder mig att lyssna, annars vore det mycket frestande att... (*går till venster. José kommer in*).

Duett.

JOSÉ.

Senora, lyssna nu till min bön:

I Er jag känner mig djupt betagen!

Allt hos Er vittnar, att ni är skön!

Låt mig få skåda de gömda dragen.

INEZ.

Min klokhet bjuder, att vägra blott,

Ty lätt af Eder man blir bedragen!

Ni mången flicka nog har förrådt,

När henne väl i ert nät ni fått!

JOSÉ.

Hur kan ni sådant om mig väl tänka?

INEZ.

Er min, ert skick ingen tillit skänka!

JOSÉ.

Låt masken falla, jag vill dig se!

INEZ.

Släpp mig, senor, det får icke ske!

(*afsides.*)

Min vän José, Er akta bara,
Ni anar ej, hvem här ni ser!
Kan emot mig ni trolös vara,
Skall ni få skäl, att ångra Er!

JOSÉ.

Hon skall för mig sig uppenbara,
Förrn härifrån jag mig beger.
En kyss på dessa läppar bara,
Och säkert hon ej trotsar mer!

(*Han närmar sig henne.*)

Låt mig helt sakta smyga
Intill er sida här!

INEZ.

Ni vill mig öfvertyga,
Att ni mig håller kär?

JOSÉ.

Ditt öga, mörkt som natten,
Din tjusande gestalt,
Kan locka mannens hjerta,
För dig att våga allt!

INEZ.

Hur ofta har ni svärmat,
Förrän ni mötte mig?

JOSÉ.

Der finns i hofvets salar,
En dam, som liknar dig!

INEZ.

Ni henne trohet lofvat,
En trohet, som ni glömt!

JOSÉ.

Dess ynnest har jag städse
I tacksamt minne gömt!
Mer skön, du underbara,
Än hon du måste vara!
Din like icke finnes
Uppå vår hela jord!

INEZ (*ironiskt*).

Man hör att väl ni minnes!

JOSÉ.

Du ljufva, tro mitt ord!
Hos dig jag dröjer gerna!
Alhambras mörka tärna,
Drag slöjan från din kind!

INEZ.

Snart slocknar fästets stjärna,
Snabbt flyktar qvällens vind;
Din eld, som stjernans lyser —
Din tro med vinden går —
Af känslor, som du hyser,
Finns snart ej minsta spår!
O ve!
Ja ve!
Att falskhet hos er bor!
(*afsides.*)

Min vän José, Er akta bara,
 Ni anar ej, hvem här ni ser —
 Kan emot mig ni trolös vara,
 Skall ni få skäl, att ångra Er!

JOSE.

Hon skall för mig sig uppenbara,
 Förrän jag hädan mig beger.
 En kyss på dina läppar bara,
 Och säkert du ej tvekar mer!

(*Han söker kyssa henne. Masken faller till marken. Han igenkänner Inez.*)

JOSE (*håpen*). Ni, senora!

INEZ. Ja, jag! — — Förrädare!

JOSE (*med långsamt återvunnen fattning*). Jag ville endast...

INEZ (*spefullt*). Studera folklivet i Granada...

JOSE. Ja... ni har rätt... alldeles som ni sjelf!

INEZ. Jag ville öfvertyga mig om, att ni är en bedragare.

JOSE. Vid Madonnan...

INEZ. Jag tror, ni vågar svära! Efter hvad jag nyss hört... Ni vill kanske påstå, att ni kände igen mig, och...

JOSE. Ville straffa er för ert spioneri... Ja, ett sådant svar ligger nära till hands, men jag begagnar mig inte af denna nödlögn. Jag säger endast, att det var denna slående likhet med Er, i gestalt, röst och skick, som fängslade mig... och jag svär Er, att jag i detta ögonblick finner er mer bedårande än någonsin... att jag älskar er som en galning!

INEZ. Det är en djerfhet utan like!

JOSE (*faller på knä*). Straffa mig... Ni är så skön i er vrede!... Men sedan måste ni förlåta mig!

INEZ (*höjer hotande sin solfjäder*). Jag hatar er! . . . Jag kunde . . .

JOSÉ (*leende*). Döda mig . . . jag tror det . . . (*griper hennes hand*). Men ni kan inte upphöra att älska mig! . . .

INEZ. Släpp mig! . . . Jag . . . (*hon slår honom upprepade gånger med solfjädern, tills denna går sönder*).

JOSÉ. Ja, hämnas . . . Det gör mig endast mer betagen . . . (*Han springer upp och fattar henne om kinden*) Men sedan är min tur . . . Jag kysser er! . . . (*Han kysser henne. Hon stannar i hans armar*). Inez!

INEZ (*med matt röst*). Odjur!

JOSÉ. Ja, ni har rätt . . . Tyst, någon kommer . . . Låt oss återvända till slottet . . . Tag gerna mitt lif, om ni kan det, men hör mig först! (*Han för henne med mildt våld ut till venster närmast avant-scenen*).

Tredje scenen.

INFANTINNAN (*åtföljd af*) EN TJENARE.

INFANTINNAN (*från vänster. Hon är insvept i en kappa och ser sig försigtigt om*). Det är således här?

TJENAREN. Ja, ers höghet! I tornet derborta sitter han.

INFANTINNAN. Och du håller ditt löfte?

TJENAREN. Jag har svurit det! Hästarne stå här bredvid, och innan dagen gryr skola don Ruyz och jag vara långt härifrån.

INFANTINNAN. Skynda då . . . Jag väntar er båda här. Så snart Don Ruyz är fri, skall du få den lön, jag lofvat dig. (*Tjenaren bugar sig*). Tyst! . . . Hvad är det?

TJENAREN. Någon kommer hitåt... Låt oss draga oss undan, ers höghet.

(De gömma sig till venster.)

Fjerde scenen.

MATEO och JACINTA *(från fonden, höger)*.

MATEO. Nu äro de långt borta redan... Jag hör knappast ljudet af guitarerna och kastanjetterna.

JACINTA. Låt oss skynda! Han har väntat så länge och måste vara orolig öfver, att vi ej som vanligt låtit höra af oss.

MATEO. Dröj här... och visa Er icke. Jag skall klättra upp under hans fönster och gifva signalen.

JACINTA. Om jag bara finge höra ljudet af hans röst en enda gång!

MATEO. Tänk inte derpå... klippan är nästan lodrät, ni skulle inte kunna få fotfäste. Seså... var nu förständig! Innan nästa natt befria vi honom med tillhjälp af zigenarne, som hyste oss.

Låt inte modet falla, Jacinta! Om en qvart är jag åter här, och då smyga vi oss ned på en titt till Tia Sanchica, innan vi återvända till vårt gömställe.

JACINTA. Säg honom...

MATEO *(leende)*. Ja, jag vet, jag vet! Jag skall inte glömma ett ord. Om något oväntadt händer, så knäpp sakta på er luta, och jag skall inom få ögonblick vara hos er igen. *(Han går ut till höger.)*

Femte scenen.

JACINTA *(sedan)* INFANTINNAN.

JACINTA. Ruyz! Älskade! Om jag vore en svala, skulle jag hasta med pilens fart genom gallret till ditt fångsel och hvila vid ditt bröst!

Duett.

INFANTINNAN.

Ja, hon det är, denna trolska qvinna,
 Som till vår ofärd orsak är!
 Jag skulle i min väg då henne finna!
 Hvad männe hon bedrifver här?
(griper Jacintas hand.)

JACINTA.

Guds moder!

INFANTINNAN.

Hvad, du fruktan känner?
 Dertill du har rätt goda skäl;
 Det bål, hvarpå man hexor bränner,
 Skall tändas snart för dig jemväl!

JACINTA.

Er röst jag hör af vrede skälfva...
 Af hexeri jag intet vet!
 Hvad tankar än uti min själ sig hvälfva,
 Der bor ej svek, ej brottslighet!
*(Hon betraktar Infantinnan, hvars ansigte nu be-
 lyses af månskenet.)*

Ah, Infantinnan!

(Hon sjunker på knä)

INFANTINNAN.

Ja, en konungs dotter,
 Som genom dig,
 Osälla, hotas af den grymmaste bland lotter!

JACINTA.

Hvad? . . . Genom mig?

INFANTINNAN (*lutar sig öfver henne*).

Låt mig uti ditt öga blicka . . .
 Du är ej skönare än jag!
 Säg, genom hvilken trolldom, flicka,
 Han kunde få till dig behag?

JACINTA.

O himmel! Kan det möjligt vara?
 Har jag er mening rätt förstått?
 Hvad skall, prinsessa, Er jag svara?
 Min kärlek alltså är mitt brott!

INFANTINNAN.

Du älskar honom?

(Jacinta böjer jakande sitt hufvud.)

Jag också!

Hur djerfs du, mask, att mig i vägen stå?

JACINTA.

Förtörnas ej uppå den arma!
 Att kärlek mig i bojer lagt,
 Kan det er då så bittert harma?
 Ni har ju pröfvat sjelf dess makt!
 Att honom se, och kär ej hålla,
 Säg, om det möjligt är?
 Nej, om min ofärd ock det skulle vålla,
 Jag samma känsla dock i hjertat bär!
 Jag offra kan, fastän med smärta,
 Allt hopp att höra honom till!
 Åt Er han skänka må sitt hjerta,
 Om ni blott honom skydda vill!
 Jacinta evigt skall försvinna,

INFANTINNAN (*ger honom en börs*). Se der! Rädda honom, till hvad pris som helst! Jag skall löna dig tiodubbelt, om du lyckas! Fort! — —

(*Tjenaren skyndar ut till höger.*)

JACINTA. Man kommer närmare . . . Vi måste draga oss undan!

(*De ämna skynda ut, men hejdas af inträdande soldater och hofmän.*)

INFANTINNAN. För sent! . . . O Gud! Det är min far!

JACINTA. Kungen!

Sjunde scenen.

De förra. KUNGEN. SVIT. SOLDATER. (*sedan*)
MATEO. Bondfolk. RUYZ.

KUNGEN. Bevaka väl nedgångarne från tornet.

INFANTINNAN. Ah!

JACINTA (*sakta*). Än finns en utväg kvar: den gamla viadukten. Mateo har sagt mig det.

KUNGEN. Om han söker undkomma, så skjut ner honom!

(*Soldater skynda ut till höger.*)

INFANTINNAN (*bedjande*). Min far!

Final.

KUNGEN (*strängt*).

Alltså i nattens mörker
Du hemligt dig begifver,
Din konungs bud att trotsa,
Och dolda planer bedrifver!
Du tiger . . . i din tystnad
Jag läsa kan ditt svar!

INFANTINNAN.

Om jag mot dig har felat,
Förlåt mig det, min far!

KUNGEN.

Förmätna!

INFANTINNAN.

Ack, väl, jag vet, att aldrig jag skall äga
Den man, jag gaf min hela själ!
Jag ville endast säga,
Förrn härifrån jag drog, åt honom mitt farväl!

(Tar Jacintas hand.)

Se här, hvem Ruyz' hjerta vann,
Och honom älskar varmt tillbaka!
I sorg försänkt jag henne fann:
Skall hon, som jag, all lifvets fröjd försaka?

MATEO *(som införes af vakt
knäfaller för kungen).*

Min konung, lät beveka er!
Att hofvets glans få skåda,
Don Ruyz lät oss följa båda
Förklädda till ert slott:
Det är vårt enda brott!

JACINTA.

Ruyz benåda blott!

KUNGEN *(afsides).*

Hvad sällsam makt i denna stämma,
Som så förmår min vrede hämma.
Och gör mig maktlös sjelf till sist...
Det trolldom bor deri, förvisst!

(Man hör ljudet af skott utanför.)

INFANTINNAN.

O Gud!

JACINTA (*på knä*).

Jesus Maria, fräls!

INFANTINNAN (*skyndar till kungen*).

Om du hans lif vill skona,
 Du för ditt bud mig undergifven ser:
 Åt den, som bär Neapels krona,
 Min hand jag såsom maka ger!

KUNGEN.

Du svär derpå?

INFANTINNAN (*med ansträngning*).

Jag svär . . . vid salighetens Gud!

KUNGEN.

Välän! (*Han ämnar ge en befallning; i detsamma ser man Ruyz, klart belyst af morgonrodnaden, begifva sig ut på viadukten i fonden. Från det ögonblick skotten höras, fylles scenen småningom af folk.*)

JACINTA (*som skyndat upp åt scenen under det föregående*).

Det är han!

RUYZ (*får se Jacinta*).

Jacinta! Snart min brud.
 Vi ses igen!

(*Han vill skynda öfver viadukten. I detsamma ser man denna under ett bedöfvande buller störta sam-*

man. Tåta dammoln upphvirfla ur dalen nedanför. Ruyz ses hänga vid grenen af ett träd, hvari han fattat. Grenen brister och Ruyz faller ner i djupet. Alla stå som förstenade. Infantinnan döljer ansigtet i händerna och stödjdes af kungen. Jacinta står orörlig. Till slut faller hon medvetlös till marken. Morgonbelysningen ökas småningom. Folket sjunker på knä och gör korstecken. Några dölja ansigtet i händerna.)

Kör.

Sancta Maria,
Se till oss ned!
Sancta Maria,
Är du oss vred?
Se till oss ned!

MATEO (*lyfter Jacintas hufvud
i sitt knä*).

Du arma barn, blef det ditt öde!
Din glädje, ack, blef alltför kort!

INFANTINNAN (*med blicken mot
himlen*).

O, att jag låge bland de döde!
Brist, hjerta!

KUNGEN (*sakta, i det han söker
föra bort henne*).

Låt oss skynda bort!

(*Han för henne sakta mot venster. I detsamma ser man Ruyz, klart belyst af den uppgående solen, framträda bland nedfallna stenar och grus, hållande i handen en afbruten gren. Infantinnans blick riktas på honom.*)

INFANTINNAN.

Ett under! Se!

(Ruyz för handen till pannan och stannar.)

INFANTINNAN. JACINTA. MATEO och Kör.

Han räddad är!

RUYZ.

Mig säg: hvad har väl timat här?

*(Han ser sig omkring och får syn på den ram-
lade viadukten).*

Ah!... jag förstår... Nyss der jag var...

Och ner i djupet störtat har!

Men lefver dock... Jag andas frisk och ser,...

Hur dagen, nyfödd, mot mig ler!

(Han ser på grenen, som han bär i handen).

En brusten gren?... O Gud, jag tackar dig!

Det är igenom den, du räddat mig!

(Han får syn på Jacinta, som Mateo rest upp).

Jacinta!

(Han släpper grenen och störtar i hennes armar.)

JACINTA.

Ruyz!

RUYZ.

Ljufva flicka!

Jag saligt får uti ditt öga blicka!

(Han ser sig omkring.)

Prinsessan!... Kungen!...

INFANTINNAN.

Kungen, som förlåtit...

Och barndomsvännen, som dig nyss begråtit,

Men, tröstnad nu,
 Dig lemnar, sen hon sett hur lifvet,
 Hur allt dig blifvit återgifvet!
 Farväl! Farväl! Blif lycklig, du!

(Hon trycker hans hand, kysser Jacinta på pannan och lemnar dem. Ruyz böjer sig ned och kysser hennes hand. Hon ser, vemodigt leende, på honom och drager sig tillbaka, medan orkestern spelar violadi-gamba-motivet från andra akten.)

RUYZ *(sluter Jacinta i sina armar.)*

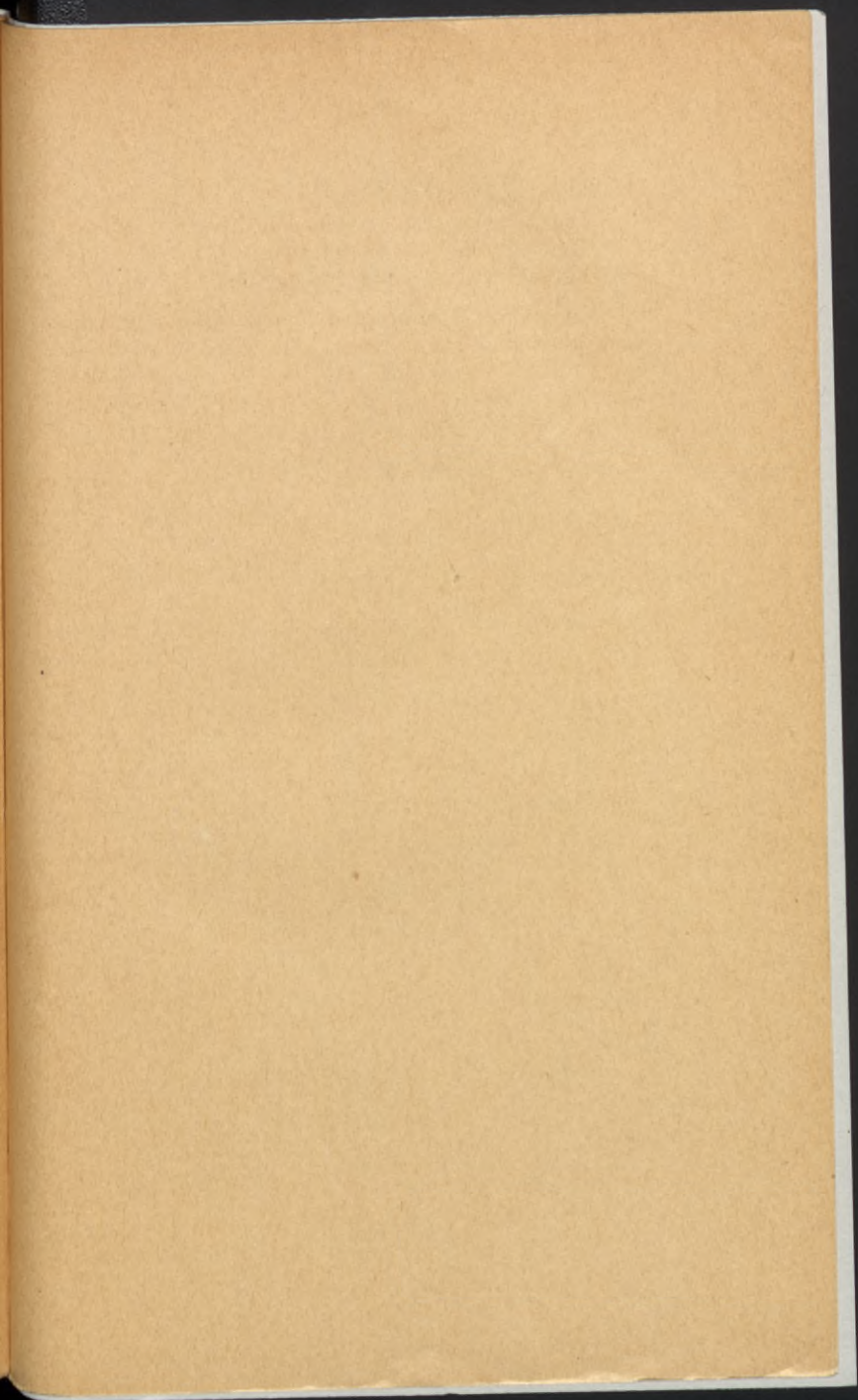
Jacinta!

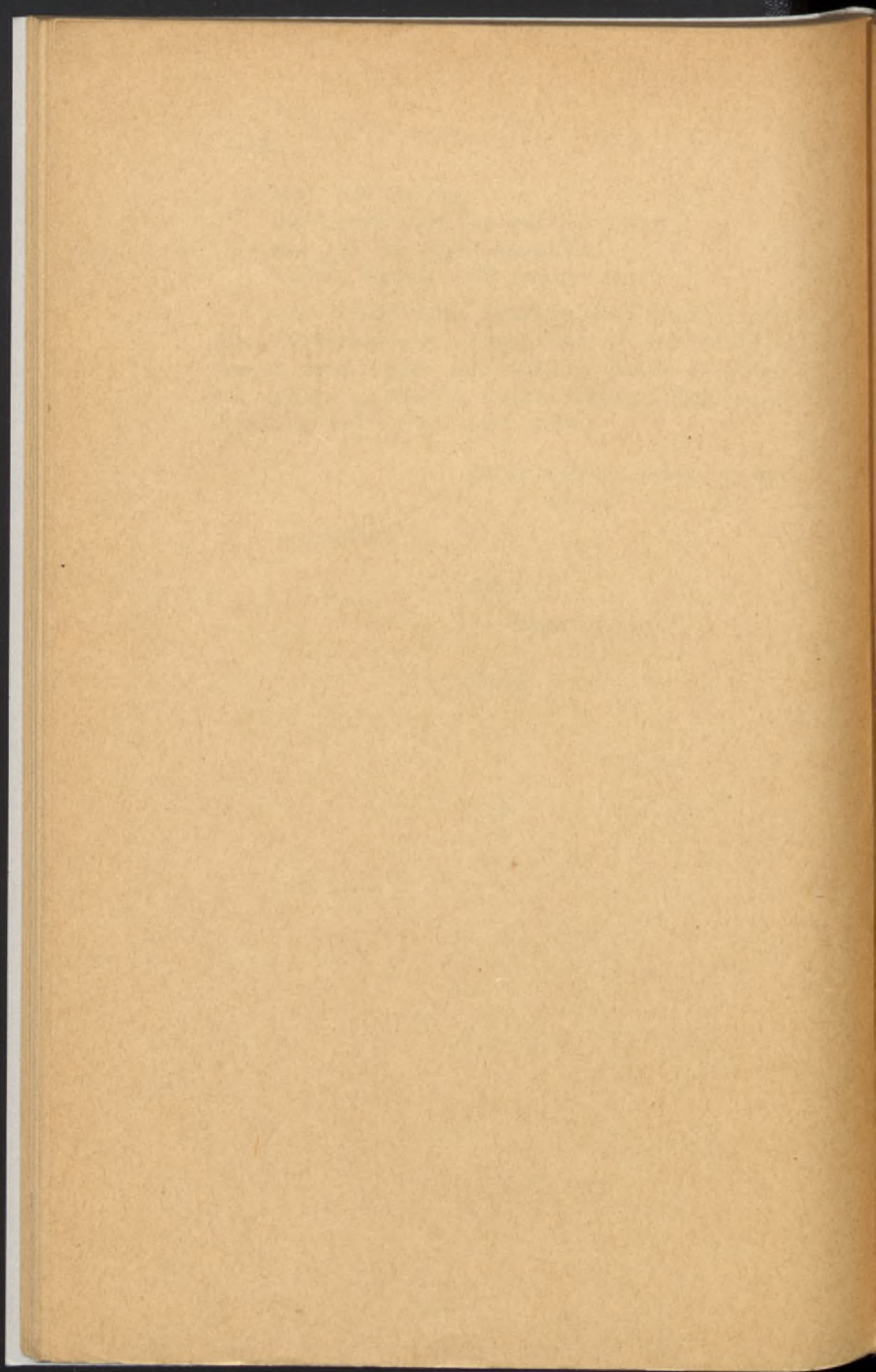
JACINTA.

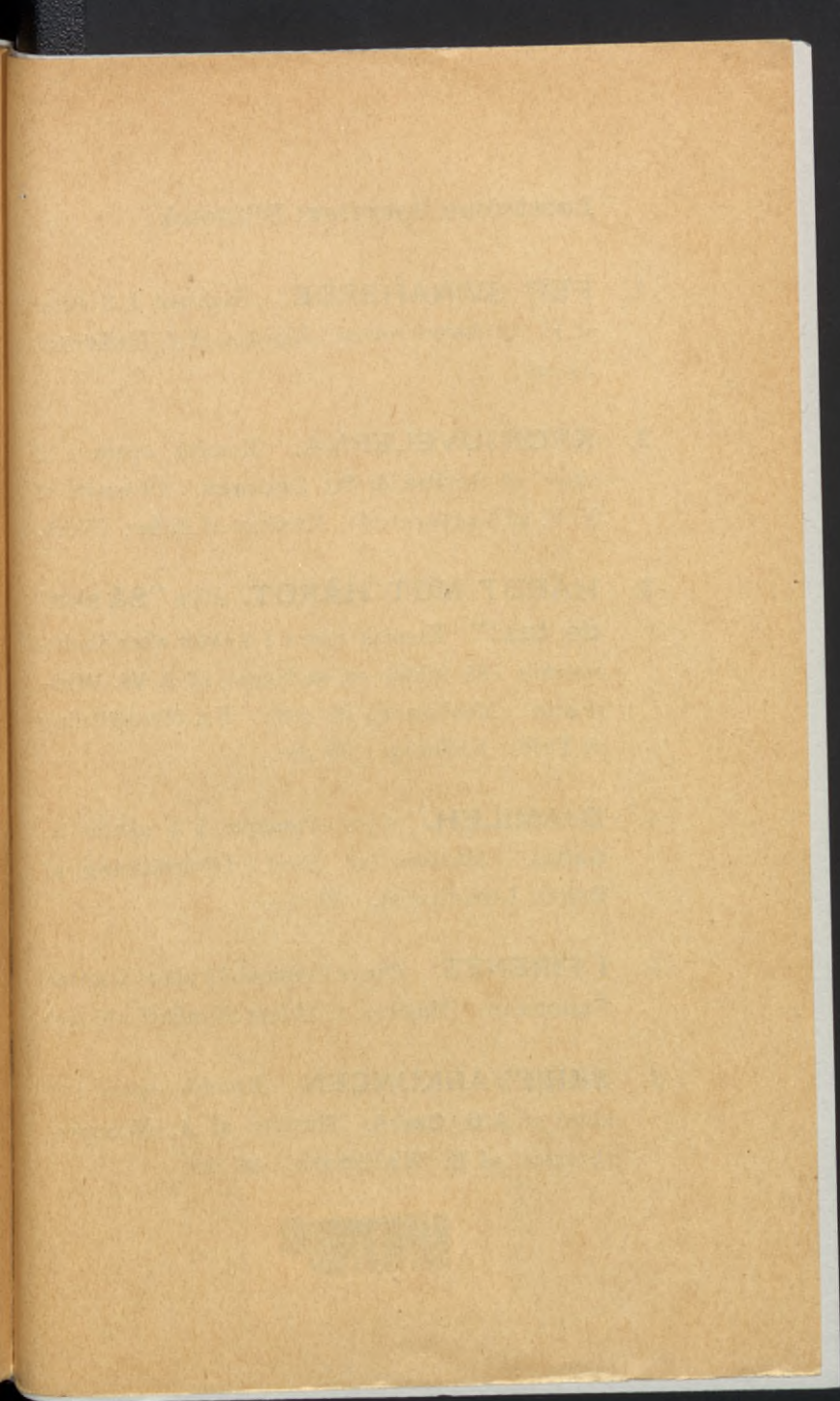
Ruyz.

Ridå.

Looströms Operatext-Bibliotek:

1. **PER SVINAHERDE.** Sagospel i 3 akter af H. Christiernsson. Musiken af *I. Hallström*. 75 öre.
2. **KRONJUVELERNA.** Komisk opera i 3 akter af Scribe & St Georges. Öfversatt af N. V. af Vetterstedt. Musiken af *Auber*. 75 öre.
3. **HÅRDT MOT HÅRDT.** eller "Så ska' de tas!" Komisk opera i 4 akter efter Shakespeare's »Så tuktas en argbigga» af *J. W. Widmann*. Musiken af *H. Götz*. Fri öfversättning af Fritz Arlberg. 60 öre.
4. **DJAMILEH.** Opera-Comique i 1 akt af *L. Gallet*. Musiken af *Bizet*. Öfversättning af Ernst Lundquist. 40 öre.
5. **I FIRENZE.** Opera-Comique i 1 akt af *Daniel Fallström*. Musiken af *Helene Munktell*. 40 öre.
6. **SKRIFVARKUNGEN.** Komisk opera i 3 akter af *Alb. Carré*. Musiken af *A. Messager*. Öfversatt af *E. Wallmark*. 90 öre.

1001862190

